

Η Νέα Γενεά

Τὸ φύλλον λεπτὰ 10

25 Αὐγούστου 1916

Ἀριθ. 32

ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΔΙΑ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΡΟΟΔΟΝ

ΕΝΑ ΧΡΟΝΟ ΣΤΗΝ ΑΡΚΤΙΚΗΝ ΣΙΒΗΡΙΑΝ

ΥΠΟ ΤΗΣ ΚΑΣ Μ. Α. ΤΖΑΠΛΙΚΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τὸ βραχὺ Ἀρκτικὸν θέρος εἶχε περάσει. Τὰ λουλούδια, τὰ ὁποῖα εἶχαν φυτρώσει ὀλίγονα στῆς πλαγιές τῶν λόφων καὶ εἰς τὰς ἐκτεταμένας πεδιάδας, διὸ ὁδομάδες ὕστερ' ἀφοῦ φθάσαμε ἐκεῖ, ἀρχισαν τώρα νὰ μαρμαίνονται καὶ τὸ περιβάλλον μᾶς ἔδινε τὴν πρῶτην ἐντύπωσιν μιᾶς πεδιάδος ἢ ὁποῖα ἐξοῖσε στὸ θάνατο. Εἶχαμε τώρα περισσότερες ἀπὸ τέσσαρας ὥρας σκότους τὴν ἡμέρα. Οἱ ἄνεμοι φυσοῦσαν δυνατώτεροι ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά, φέροντες μαζί τους σταλαγματιές βροχῆς καὶ σκορπίζοντες γύρω καταχνιά. Ἐνα πρωὶ, περὶ τὰ τέλη τοῦ Αὐγούστου, εἶδαμε ἕνα μικρὸ ἀτμόπλοιο ἀραγμένο στὸ ποτάμι, ἐπιβιασθέντες δὲ μιᾶς ψαρόβαρκας ἐπήγαμε πάνω. Ἦταν τὸ «Γιεντσέικ». Ἐφερε τὸν φίλον μας κ. Κρίστενσεν καὶ ὄμιλον τελω νοφυλάκων καὶ ἀξιωματικῶν, οἱ ὁποῖοι θὰ περιέμεναν ἐκεῖ ὅπως ἐπιβοῦν κάποιον πλοῖον, ποῦ ἔκανε ταξίδιον εἰς τὴν θάλασσαν τοῦ Κάρα.

Εἶδαμε τὸν κ. Κρίστενσεν, ὁ ὁποῖος ἀπεβίβαζονταν καὶ ἐδιπλωσάμεν στὴ βάρκα του. Νὰ εἶχε τάχα καμμιὰ ἐπιστολή γιὰ μᾶς; Μᾶς εἶπεν ὅτι εἶχε καθὼς ἐπίσης καὶ νεώτερα, ποῦ θὰ μᾶς ἔλεγε προφορικῶς. Μόλις ἀπεβιβάσθημεν εἰς τὴν ξηράν, τὸν περιεκύκλωσαμεν καὶ τοῦ ζητούσαμε διαφόρους πληροφορίες, ἐνῶ μᾶς εἶχε περιτριγυρίσει μιὰ παρέα ἰθαγενῶν ψαράδων ἐνδεδιμένων μὲ δερμάτινα κοστούμια. Ἀκούσαμε τὰς πρῶτας εἰδήσεις τῆς κηρύξεως τοῦ πολέμου, ὁ ὁποῖος συνετάραιε ὀλόκληρον τὴν Εὐρώπην. Μᾶς ἐφάνη πολὺ πολὺ παράξενο, δὲν μπορούσαμε δὲ νὰ ἐξηγήσωμεν τὴν αἰτία. ἐπειδὴ δὲν ἤξεραμε τὰ γεγονότα τοῦ Σεραγιέβου. Μία πανευρωπαϊκὴ πάλη μᾶς ἐφάνη κατὰ τόσο τρομερὸ μέσον σ' ἐκείνη τὴ γαλήνια ζωὴ ποῦ περνοῦσαμε στ' ἄγρια ἐκεῖνα μέρη, ὥστε ἐδυσκολεῖτο νὰ πιστεύσωμεν τὴν εἰδησιν. Ἀλλ' οἱ Ἀγγλοὶ σύντροφοί μου πολὺ γρήγορα θὰ μάθαιναν λεπτομερῶς νεώτερα γιὰτί ὡς τώρα δὲν ξέραμε τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ ἔγκλημα τῆς παραβιάσεως καὶ καταστρεπτικῆς ἐπιδρομῆς τῶν Γερμανῶν κατὰ τοῦ Βελγίου.

Ἐπεριμέναμε κάποιον πλοῖον, τὸ ὁποῖον θὰ ἔφθανε ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν, προερχόμενον ἀπὸ τὴ θάλασσαν τοῦ Κάρα, ὅπως μᾶς εἶχε πληροφορήσει ὁ κ. Κρίστενσεν.

Μετά παρέλθουσιν μιᾶς ἑβδομάδος, ὁ παλαιὸς μας φίλος «Ὀρουλ» εἶχε φθάσει καὶ ἐπέβημεν ἐπ' αὐτοῦ ἀφίγοντες τὴν Γκόλτσικα, πλέοντες πρὸς βορρᾶν πρὸς τὰς νήσους Νασονόβσκι, ἑκατὸν βέροτσια βορείως, τοῦ μέρους εἰς τὸ ὁποῖον τὰ πλοῖα ἐστάμενον πρὸς φόρτωσιν καὶ ἐκφόρτωσιν ἐμπορευμάτων. Ἦσαν ἀρχαὶ τοῦ Σεπτεμβρίου. Τὰ μεγάλα πλοῖα μᾶς εἶχαν περάσει ἐνῶ ἐπλέαμε ἀργὰ ἐναντίον τοῦ δυνατοῦ ρεύματος τοῦ ποταμοῦ, ὅταν δὲ ἐφθάσαμεν εἰς τὰς νήσους Νασονόβσκι, εἶχαν ὅλα φορτώσει καὶ ἐκφορτώσει τὰ ἐμπορεύματά των. Ἐκεῖ ἀφήσα τὰς Ἀγγλίδας συντρόφους μας, αλ-

τινες ἐπεβιβάσθησαν τῆς «Ράγκας» ἢ ὁποῖα θὰ ἔμενεν ἀκόμη ἠγκυροβολημένη ἐπὶ ἡμέρας εἰς τὴ Νασονόβσκι. ἡμεῖς δὲ ἐπεβιβάσθημεν ἄλλου πλοῖου τὸ ὁποῖον κατὰ τὴν δεκάτην Σεπτεμβρίου μᾶς ἔφεσεν εἰς τὴν Σελνακίνα Πνεσόον.

Ἐκεῖ ἐγνωρίσαμε ἕνα ἰθαγενὴ ἱατρὸν ὀνόματι Μποκομπούσκα, ἕνα Σαμουῖνὸ μισόκοπο μὲ μακρὸν

καὶ λεπτὸ πρόσωπο. Τὸ χροῖμά του ἦταν περὶ μελαψὸ ἀπὸ τὸ σῆνηδες χροῖμα τῶν κιτρίνων Σαμουῖνων, ἴσως ἐπειδὴ δὲν ἔνυθε καὶ τόσον συχνά τὸ πρόσωπό του.

Εἶχε ἀρκετὰ πυκνὸ μουστάκι καὶ ἕνα σουβλερὸ γένι. κρατοῦσε δὲ τὴ θέσιν του καὶ τὴν σοβαρότητά του, μιμνῶντας μὲ ὕψος ἀνθρώπου βέβαιον δι' ὅτι σὰς λέγει. Τὸ ἀριστερὸ τοῦ μᾶτι ἦταν θγαλμένο, ἀλλὰ τὸ δεξιὸν τοῦ ἦταν σπιθοδόλο, πολὺ ἔξυπνο καὶ ἐπαίξε μὲ τρόπο ὁ ὁποῖος ἔδειχνε, ὅτι μποροῦσε νὰ διαβάσῃ τοὺς χαρακτῆρας καὶ τὰς σκέψεις τῶν ἀνθρώπων. Θὰ ὑπέθετε κανεὶς ὅτι ἔξυπνος καὶ ἐπιτήδειος ὅπως ἦταν θὰ γίνονταν γρήγορα πλοῖσιος ἀπὸ τὸ ἐπάγγελμά του. Δὲν συνέβαινε ὅμως τέτοιο πρᾶγμα. Δὲν εἶχεν εἰς τὴν κα-

(Ἡ συνέχεια εἰς τὴν 13ην σελίδα)

Τύποι Σαμουῖνων πλοῖσιος μὲ στολὴν κυνηγίου

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΤΗΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ
ΑΠΟ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ
ΤΗΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΤΗΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ
ΑΠΟ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ
ΤΗΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ
29-9-18
23587

Η ΝΕΑ ΓΕΝΕΑ

Τὸ περιοδικὸν καθε ἑλληνοπαίδος
ἔκδομενον ἐκαστὴν Πέμπτην

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ Δρ. 5
ΜΕΤΑ ΤΩΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΩΝ » 10

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ 10 ΛΕΠΤΑ

Ἔτος Α΄. Ἀριθ. 32

ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΑ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑ Ἡ
ΜΗ ΔΕΝ ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΝΤΑΙ

ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΟΥ

Αἱ ἀνταποκρίσεις

Τώρα μὲ τὰς διακοπὰς ποῦ δὲν ὑπάρχει σχολικὴ κίνησις οἱ μικροὶ φίλοι ἀναγνώσται τῆς «Ν. Γενεᾶς» ἀπεχωρίζονταν ἀλλήλων θὰ λέγε κανεῖς, ἀφοῦ δὲν παρουσιάζονται πλέον εἰς τὴν στήλην τῆς Σχολικῆς Κινήσεως. Ἐπει δὴ ὅμως ἡ «Νέα Γενεά» τοὺς θέλει νὰ εἶναι πάντα μαζί ἀπεφάσισε νὰ καθιερώσῃ στήλην Ἑπαιρητικῆς Ἀνταποκρίσεως εἰς τὴν ὁποίαν κάθε παιδί θὰ μπορῇ νὰ μᾶς στέλλῃ καὶ σχετικὸν μὲ τὴν κίνησιν τῆς ἐπαρχίας του, τέτοιον ὅπως ποῦ νὰ ἐνδιαφέρῃ καὶ τὰ παιδιά. Θὰ εἶναι ἐνα εἶδος παιδικῆς κομμικῆς κινήσεως. Δ. χ. μία ἀναχώρησις ἢ ἀρξίς ἐνὸς φίλου σας γινώστω εἰς τὴν πατρίδα σας ἢ ἡ ἀναγαστὴ μῆς ἀξιοσημειωθέντων, καλῆς πράξεως ποῦ ἔκαμε ἕνα παιδί ἢ κορίτσι, μὴ ἰδέα; μὴ συμβουλὴ γιὰ παιδιά ἐν γένει τέτοια πράγματα, τὰ ὁποῖα θ' ἀποτελέσουν ἕνα ἐκλεκτὸ παιδικὸν σάλον. Στείλατε λοιπόν. Περιμένομεν.

Τὸ κάπνισμα

Ὑπάρχουν μερικά παιδιά τὰ ὁποῖα νομίζουν ὅτι γίνεται κανεὶς μεγάλος ἐὰν μιμηθῇ μὴ ὁριζομένην πράξιν ἢ συνήθειαν, τὼν μεγάλων ἀδιάρκων ἐὰν ἢ πρᾶξις ἢ ἡ συνήθεια αὐτῇ εἶναι καλὴ ἢ κακὴ. Ὅπως βλέπετε ἕνα παιδί, ποῦ λαχταρᾷ νὰ κρατήσῃ μπιστοῦνι νομίζωντας μ' αὐτὸ ὅτι φαίνεται μεγαλειώδους ἢ νὰ φορέσῃ φουκὸν καὶ κραβάτα ἢ νὰ πῶν ὅπως μὲ γάλλον εἰς τῆς κούβεντες του κλπ. Ἀπ' ὅλες ὁμως τῆς συνήθειαι τῶν μεγάλων, ποῦ κάθε παιδί πρέπει νὰ ἀποφεύγῃ εἶναι τὸ κάπνισμα. Εἶναι ὁσμωδὸν, εἶναι ἀνθυγιεινὸν, εἶναι βρωμερὸν. Ἐτοί ἀρξίζει ὁ περισσώτερος κόσμος νὰ καπνίσῃ. Χωρὶς νὰ ἔχῃ καμμίαν ὁφέλην εἰς τὸ σιγᾶρον, ἀποκτᾷ τὴν ἑξὶν αὐτῇ ἀπὸ παιδί μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ δεξῇ σεβαρότητα, ἀνδρισμὸν. Πολὺ μάλιστα παιδιὰ σὴν ἀρχὴν ὅχι μόνον δὲν ἀπελάμβανον τὸ κάπνισμα, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἔφερον ἐξ αὐτοῦ καὶ ἐμετὶ καὶ ὅμως ἐπέμεναν κατεργαστικὰ καὶ ἀνοητικὰ τὸ βασανιστήριον βέβαιον δι' αὐτὸν θὰ εἰδείχαν τὸν ἐαυτὸν τοὺς καλλίτερον. Καὶ ὅμως κάθε καπνιστῆς, ποῦ θὰ ἐδουλοκλεύει νὰ κινήσῃ τὸ κάπνισμα θὰ σὰς πῇ δι' εἰναι μετανοήμενος, δι' ἡρωαστεῖ τὴν ἑξὶν αὐτῇ εἰς παιδικὴν ἀνοησίαν. Ἐποῖς τὸ κάπνισμα μὲν ἐπέσπεσε τὸ γυναικῶν νομίζων τὸ τε δι' αὐτὸ ἐπεβάλλετο ἡ ἑξὶς αὐτῇ. Γιὰ ποῖον λόγον ὅμως νὰ δημιουργήσῃτε μίαν συνήθειαν ἢ ὁποῖα θὰ σὰς κἀμῃ οὐκ ἄλλως ἔπειτα; Ἡ ὁποῖα εἶναι δαπανηρὰ, ἀνθυγιεινὴ, ἀκάθαρτος;

Τὸ παιδί πρέπει νὰ εἶναι παιδί
Τὴν θὰ ἔλεγετε ἂν ἐβλέπατε αὐτὸν τὸν μπα

μπᾶ σας νὰ παρουσιάζῃ ντυμένον μὲ ναντικὰ μικροῦ παιδιοῦ, μὲ κοντέξ κῆλτος μὲ κομμένα γένεια καὶ μονοτάκια, μὲ ψαδάκι παιδιοῦ μικροῦ σὺ κεφάλι καὶ μὴ τρουμπέττα σὺ στόμα του, ποῦ θὰ ἐπαίξῃ σὺν τρελλοῦ, ἢ ἕνα ταμ ποῦλο περασμένο ἀπὸ τὸ λαμπρὸν μὲ τὸ ὁποῖον θὰ χαλῶσιν τὸν κόσμον καὶ νᾶλεγε σὴν μαμὰ σας χαλῶντας τὸ πρόσωπόν του καὶ χτυπώντας μετὰ πείσμα τὰ πόδια τοῦ «Μαμὰ θέλω μὴ δεκάρα νὰ πάω καραμέλες»; Τὴν θὰ ἔλεγετε ἂν ἐβλέπατε τὸ θέαμα αὐτό; Θὰ μπορούσατε νὰ φαντασθῆτε κομμικώτερον πρᾶγμα; Ἀντὶ δ' ἀνηγορεύσατε γιὰ τὸ μαμὰ σας; Ἡ λοιπὸν τὸ ἴδιο θέαμα καὶ τὸ ἴδιο μασκαρωμὴ παθαίνουν τὰ παιδιά ἐκεῖνα, ποῦ μιμοῦνται τοὺς μεγάλους εἰς τοὺς τρόπους, τὸ ντύσιμο καὶ τὰς συνήθειαι. Τὴν ἴδια ἀνηγορεύατε πρὸς τὸν δακτυλίσκον οἱ γονεῖς τὼν γιὰ τὸ ντυθῆναι. Τὸ παιδί πρέπει νὰ εἶναι παιδί. Μπορεῖτε νὰ γίνεσθε ἐξαιρετικὰ, δαυμάσια, τέλειαι παιδιά χωρὶς νὰ εἶδετε ὑποχρεωμένον νὰ μιμνήσθῃ τοὺς μεγάλους. Βεβαιωθῆτε δι' ἔχετε ὡς παιδιά ἀρετὰς, τὰς ὁποίας οἱ μεγάλοι δὲν ἔχουν, τὰς ὁποίας ὁ μέγας ἀνὴρ ἀνδρωδὴ καὶ τὰς χάσει τὰς ἀποζητᾷ ἐφ' ὅσον ζῶσιν.

Τὸ περασμένον φύλλον

Εἰς τὸ παρελθὸν φύλλον ἠναγκάσθημεν τὴν τελευταίαν σελίδην νὰ συντομεύσωμεν τὰς συρραφὰς μᾶς, ἐπειδὴ λόγῳ τῆς ἐποχῆς τῆς Παναγίας οἱ τυπογράφοι δὲν εἰργάζονταν τὴν παρελθούσαν Δευτέραν. Ὅπως τὸ τέλος «Ἐπιστορῆς τοῦ στρατιώτου καὶ τοῦ «Παραμυθίου» τοῦ Ἀντερσεν» ἔμειναν διὰ τὸ παρὸν φύλλον. Ἐποῖς ἡ ἐνδιαφέρουσα περιγραφή τῆς ἐποχῆς τῆς Παναγίας εἰς τὰ διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ τὸν φῶλον συννεφάτων καὶ ἀνταποκριτοῦ μᾶς κ. Α. Τσιφλάκου ἔμεινε διὰ τὸ παρὸν φύλλον. Ὅπως ἐδηλώσαμεν καὶ εἰς τὸ παρὸν φύλλον τὸ δωδεκασέλιδον ἢ ὅπως ἐξαιρετικὸν, ποῦ περιοδικὸν μᾶς ἔπαινε ἡμεῖς εἰς τὴν προτέραν δεκαεξασέλιδον ἐκδοσιν.

Τὰ ἀποτελέσματα τῶν ψηφοφοριῶν

Σήμερον βλέπετε τὰ ἀποτελέσματα τῶν ψηφοφοριῶν ὅπως τὸ πῶλον. Συμφώνως μὲ τοὺς ὁρους μᾶς ἐκλέγονται πρὸς τοὺς ὁγκαντικῶς ἐκλέγονται 2,000 ψηφους, ἀντιπροσέδοι δὲ οἱ ἔχοντες οὐκ ὀλιγοτέρας τῶν 1,500. Εἰς τὰς πόλεις εἰς τὰς ὁποίας δὲν ἐτελείωσαν ἢ ψηφοφορία θὰ ἐξακολουθήσῃ ἐπὶ τινι χρόνῳ—ὅχι ὅμως ἐπ' ἁπλοῦν φρενῆ. Ἡ «Ν. Γενεά» ἐπιφυλάσσει εἰς ἐαυτήν τὸ δικαίωμα νὰ σταματήσῃ τὴν ψηφοφορίαν, χωρὶς νὰ ἐξαρτᾷ ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν, ἐὰν κρίνῃ ὅτι αὐτὴ παύει κατὰ μᾶς. Ἐποῖς εἰς τὰς πόλεις εἰς τὰς ὁποίας δὲν ἐτελείωσαν ἀντιπροσέδοι ἢ ψηφοφορία θὰ ἐξακολουθήσῃ μετὰ τοὺς παλαιούς ὁ ψηφοφόρους διὰ τὴν θέσιν ἀντιπροσέδοι ὅπως καὶ γραμματικῶς. Οἱ ἐποικιστοὶ τῶν πόλεων τοῦτων διὰ τὰς χρεωστούσας θέσεις ἀντιπροσέδοι δύνανται νὰ στέλλουν ψηφους μέχρι τοῦ 35ου τεύχους. Γραμματικῶς θὰ ἐκλεγῶν οἱ συγκεντρωθέντες τοὺς 1,000 ψηφους.

Ὁ Ἀρχισυντάκτης

ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΒΗΜΑ ΚΑΛΩΝ ΠΡΑΞΕΩΝ

Εὐγενὴς προσορὰ μαθητοῦ

Τὴν προπαρθεύσαν Παρασκευὴν ἐν τῷ τοῦμ τῆς ὁδοῦ Κολωννῶν ἐπὶ τῇ δρομῶν παρὰ τὴν ὁδὸν Σωκράτους ἴνα παιδάκι ἡλικίας οὐκ ἄνωτ' ὅσον τῶν ὀκτὼ ἐτῶν ἔστρεφεν ἀντιπρόσωπον αὐτοῦ, καὶ θὰ διεμελλίζετο παρασχέματα ἂν δὲν ἐτύχαινε κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς «Νέας Γενεᾶς» Νικόλαος Καραλλάς ὅστις δι' ἐνὸς ἐπαυτοῦ αἵματος ἔστρεφεν τὸ παιδάκι κινδυνεύον. Τῷ αὐτῇ πρᾶξις τιμᾷ τοὺς ἀντιπρόσωπους τῆς «Νέας Γενεᾶς», ὅστις πρῶτος αὐτοῦ δίδουσι τὸ καλὸν παράδειγμα εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΓΑΖΗΣ

ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΜΩΝ

ΜΕ ΛΙΓΑΣ ΛΕΞΕΙΣ

Ἡ ἀρχαιότερα ἐθνικὴ σημεῖα εἰς τὸν κόσμον εἶναι ἡ τῆς Δανίας ἢ ὁποῖα ἐτεβή εἰς χροῖον ἀπὸ τὸ ἔτος 1219.

Ὁ Βασιλεὺς τῆς Βουλγαρίας Φερδινάνδος διατρεῖ εἰς τοὺς σταύλους τοῦ γηραλέον ἄλογον τὸ ὁποῖον ἔφερε τὸν ἡγεμόνα τῆς Βουλγαρίας Ἀλέξανδρον κατὰ τὴν μάχην τῆς Σλιβνίτσας. Τὸ ἴδιον ἄλογον ἵππους ὁ Φερδινάνδος καὶ κατὰ τὸν Ἑλληνοβουλγαρικὸν πόλεμον τοῦ 1913.

Ἡ Ἰαπωνία δαπανᾷ κατ' ἔτος 75 ἑκατομύριας μέλανος τεύχους.

Ἡ Κίνα καὶ ἡ Ἰαπωνία παράγουν κατ' ἔτος περὶ τὰ 500 ἑκατομ. κοιλὰ δάμβακος.

Ὁ ἀειμνηστὸς βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος Ὁδων κατεσκεύαζε μόνος τοῦ χάριν διακοσμητικῶς κομμοδορία ἐξαιτίας τέχνης.

Ὁ ἐφθνήστους ὁλοπλοῖτης τοῦ Γέρο Κολοκοτρώνη, Φωτῆκος ἔλεγε τὴν ἀκόλουθον παροιμίαν πρὸς τοὺς φίλους τοῦ φεῖδι, πεθαμένου ἀνδρωτοῦ, αἰδία μιμιστὰ, καί... ἀδύνατο Κυ βέρησιν.

Ἡ πρώτη ἐκδοθεῖσα εἰς τὸν κόσμον ἐφημερίς—τὸ ἔτος 1563 ἦτο ἡ «Γραμματεία Εἰδησέων» καὶ ἦτο χειρογράφος. Ἐξεδίδετο εἰς τὴν Ἑνέτιαν.

Ὁ Αὐτοκράτωρ Γουλιέλμος τῆς Γερμανίας ἐργάζεται ἀκαταπαύτως 12 ὥρας τὴν ἡμέραν. Γνωρίζει τὴν μηχανικὴν καὶ ἡλεκτρικὴν, γνωρίζει νὰ μαγειρεύῃ καὶ νὰ ζωγραφίζῃ καὶ νὰ διευθύνῃ χορὸν. Ἀλλὰ σὺ ἐνδύμασιν ἐπὶ τῆς ἡμέρας, φέρει ἐκατὸν περὶ τὸν τῶνον καὶ ἡ ἐπίτιμος ναύαρχος τῶν ἐκ τῶν μεγαλειούτων στόλων τοῦ κόσμου.

ΑΛΕΞ. ΑΡ. ΤΣΙΦΛΑΚΟΣ

ΜΕ ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗΝ

Πρὸ πέντε ἐτῶν ὁ Φὼν Χέντεμποργκ, τὸ σημεῖον ἐκδοτικῆς τῆς Γερμανίας, δὲν ἦτο παρὰ ἕνας ἀπὸ τοὺς ὀλιγοτέρας γνωστῶς στρατιώταις τῆς Γερμανίας ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν Φὼν Μάκενσεν. Ἀπεστρατεύθη δέκα ἔτη πρὶν φθάσῃ τὸ ὄριον τῆς ἡλικίας του καὶ ἔζη βίον ἥσυχον εἰς τὴν ἀποστασίαν τοῦ Χάνοβερ διαβάζων πολλὰς μετὰ τοῦ πιστοῦ του σκύλου Χόρν ἢ καὶ διαβάων τὰς προερίδας του ἐφημερίδας σὴν γωνία τοῦ καφετερίου Αἰνδεν, ὅπου ὀλίγοι γέροντες τὸν ἐκνῶριζον.

Διὰ τὸ σκλήρην ἐν Ἱερουσαλὴμ ὑπὸ τοῦ Ἀγγλον Πάπυ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ὁμάο οἱ Μουσουλμάνοι πιστεύουν, δι' αὐτοῦ ὁ πόσις ὅπου κατὰ τὴν συντέλειαν τοῦ Κόσμου ὁ Χριστὸς θὰ κατέλθῃ ἵνα κρίνῃ τὰς ψυχὰς καὶ νεκρῶν. Διὰ τὸν πρὸς τὴν Μωάμεδ πιστεύουν δι' αὐτοῦ κατὰ τὴν ἴδιαν ἐργασίαν ἐν Μένκα. Διὰ τὸν Ἀγιον Ἰωάννην, δι' αὐτοῦ κατέλθῃ εἰς τὸ ἐν Λαμασκὸν μέγα τέμενος.

Εἰς ἕνα χωρίον τῆς ἐπαρχίας Σαράνι ἐν Γαλλίᾳ ἐπιπορᾷ Γύλλων λατρεῖν ἀσχυρομένη εἰς ὁμοιομορφίας μελέτας, ἀνεκάλυψε κρανίον νέου εἶδους ἀνθρωπίνου, τοῦ ὁποῖου ἡ ὁμοιότης πρὸς κρανίον Ἀραβὸς εἶναι ἐκπληκτικὴ. Οἱ ἀνθρωπολόγοι ἰσχυρίζονται δι' αὐτοῦ πρὸς ἐξαρτιστικὴν φηλὴ ἀνθρωπολογικῶν.

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΑΝΤΕΡΣΕΝ

Ο ΠΥΡΙΟΒΟΛΟΣ

ΥΠΟ Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗ

(Συνέχεια καὶ τέλος) εἶχε πάρει ἡ θυγατέρα του. Ὁ στρατιώτης πιάστηκε καὶ φυλακίστηκε. Νά τον, λοιπόν, φυλακισμένο. Τὴν νύχτα. Τὴν ἄλλη. Καὶ ὕστερα ἦσαν καὶ τοὺς εἶπαν.

— Ἀἰετοὶ θὰ κρεμαστῇ. Δὲν εἶπαν αὐτὸ καλὴ εἰδήσις, καὶ εἶχε λησμονήσει ὁ δυστυχισμένος τὸν πυριόβολόν του σὺν τῷ νοσοκομείῳ. Τὴν ἄλλη μέρα, εἶδε ἀνάμεσα ἀπὸ τὰς οὐδερεῖς τοῦ παραθυριοῦ τὸν τὸν λαὸν, ποῦ ἔβγαινε σὺν μελίσσι ἀπὸ τὴν πολιτείαν γιὰ νὰ τὸν ἰδῇ σὴν κομμορία. Ὅλος ὁ κόσμος ἔστρεψε. Ἐνα ὁποδηματοποιόπουλο μὲ τὴν ποδιά του καὶ τὰς παντοφύλλους τὸν ἔστρεψε τόσο πολλὰ ὥστε τοῦ ἔφευγε ἀπὸ τὸ ποδάρη ἡ μὴ παντόφλα καὶ ἦρεθε νὰ ἀκριβῶς τὸν τοῖχο, ποῦ κἀνῶνταν ἀπὸ πῶλον ὁ στρατιώτης, παρρηγῶντας μετὰ ἀπὸ τὰς οὐδερεῖς.

— Ἐ, ὁποδηματοποιε, μὴν τρέχῃς τόσο, (τοῦ εἶπε ὁ στρατιώτης) διότι τίποτε δὲν γίνεσαι χωρὶς ἐμένα. Ἀλλ' ἂν θέλῃς νὰ τρέξῃς ὡς τὸ ξενοδοχεῖο, ὅπου κατοικοῦμαι καὶ θὰ ὄρῃς τὸν πυριόβολόν μου, θὰ σοῦ δώσω δυὸ δεκάρες. Μόνον μὴν ἀφίξης νὰ σβαρῶνίζονται τὰ ποδάρια σου.

Τὸ ὁποδηματοποιόπουλο ποῦ ἤθελε πολλὰ νὰ κερδίσῃ τὰς δυὸ δεκάρας πέταξε σὺν σάγῃ νὰ βοῇ τὸν πυριόβολόν, καὶ τὸν ἔδωκε τοῦ στρατιώτη καὶ τὴν ἴδιαν ὁ ἀκούστικος. Ἐξῶ ἀπὸ τὴν πολιτείαν εἶχαν σῆσει μὴν γὰρ καμμορία, περικυκλωμένη ἀπὸ στρατιώτες, καὶ ἀλειώτερον ἀπὸ ἐκατὸ χιλιάδες ἀνδράποδες. Ὁ Βασιλεὺς καὶ ἡ Βασίλισσα κἀνῶνταν ὅτι ἔβγαινε ἀπὸ τὸν πυριόβολόν, ἀντικρὺ τοὺς στέκονταν ὀδὸ καστὴς καὶ ὅλοι τὸ συμβόλιον.

Τὸ ὁποδηματοποιόπουλο ποῦ ἤθελε πολλὰ νὰ κερδίσῃ τὰς δυὸ δεκάρας πέταξε σὺν σάγῃ νὰ βοῇ τὸν πυριόβολόν, καὶ τὸν ἔδωκε τοῦ στρατιώτη καὶ τὴν ἴδιαν ὁ ἀκούστικος. Ἐξῶ ἀπὸ τὴν πολιτείαν εἶχαν σῆσει μὴν γὰρ καμμορία, περικυκλωμένη ἀπὸ στρατιώτες, καὶ ἀλειώτερον ἀπὸ ἐκατὸ χιλιάδες ἀνδράποδες. Ὁ Βασιλεὺς καὶ ἡ Βασίλισσα κἀνῶνταν ὅτι ἔβγαινε ἀπὸ τὸν πυριόβολόν, ἀντικρὺ τοὺς στέκονταν ὀδὸ καστὴς καὶ ὅλοι τὸ συμβόλιον.

Τὸ ὁποδηματοποιόπουλο ποῦ ἤθελε πολλὰ νὰ κερδίσῃ τὰς δυὸ δεκάρας πέταξε σὺν σάγῃ νὰ βοῇ τὸν πυριόβολόν, καὶ τὸν ἔδωκε τοῦ στρατιώτη καὶ τὴν ἴδιαν ὁ ἀκούστικος. Ἐξῶ ἀπὸ τὴν πολιτείαν εἶχαν σῆσει μὴν γὰρ καμμορία, περικυκλωμένη ἀπὸ στρατιώτες, καὶ ἀλειώτερον ἀπὸ ἐκατὸ χιλιάδες ἀνδράποδες. Ὁ Βασιλεὺς καὶ ἡ Βασίλισσα κἀνῶνταν ὅτι ἔβγαινε ἀπὸ τὸν πυριόβολόν, ἀντικρὺ τοὺς στέκονταν ὀδὸ καστὴς καὶ ὅλοι τὸ συμβόλιον.

Τὸ ὁποδηματοποιόπουλο ποῦ ἤθελε πολλὰ νὰ κερδίσῃ τὰς δυὸ δεκάρας πέταξε σὺν σάγῃ νὰ βοῇ τὸν πυριόβολόν, καὶ τὸν ἔδωκε τοῦ στρατιώτη καὶ τὴν ἴδιαν ὁ ἀκούστικος. Ἐξῶ ἀπὸ τὴν πολιτείαν εἶχαν σῆσει μὴν γὰρ καμμορία, περικυκλωμένη ἀπὸ στρατιώτες, καὶ ἀλειώτερον ἀπὸ ἐκατὸ χιλιάδες ἀνδράποδες. Ὁ Βασιλεὺς καὶ ἡ Βασίλισσα κἀνῶνταν ὅτι ἔβγαινε ἀπὸ τὸν πυριόβολόν, ἀντικρὺ τοὺς στέκονταν ὀδὸ καστὴς καὶ ὅλοι τὸ συμβόλιον.

Τὸ ὁποδηματοποιόπουλο ποῦ ἤθελε πολλὰ νὰ κερδίσῃ τὰς δυὸ δεκάρας πέταξε σὺν σάγῃ νὰ βοῇ τὸν πυριόβολόν, καὶ τὸν ἔδωκε τοῦ στρατιώτη καὶ τὴν ἴδιαν ὁ ἀκούστικος. Ἐξῶ ἀπὸ τὴν πολιτείαν εἶχαν σῆσει μὴν γὰρ καμμορία, περικυκλωμένη ἀπὸ στρατιώτες, καὶ ἀλειώτερον ἀπὸ ἐκατὸ χιλιάδες ἀνδράποδες. Ὁ Βασιλεὺς καὶ ἡ Βασίλισσα κἀνῶνταν ὅτι ἔβγαινε ἀπὸ τὸν πυριόβολόν, ἀντικρὺ τοὺς στέκονταν ὀδὸ καστὴς καὶ ὅλοι τὸ συμβόλιον.

Τὸ ὁποδηματοποιόπουλο ποῦ ἤθελε πολλὰ νὰ κερδίσῃ τὰς δυὸ δεκάρας πέταξε σὺν σάγῃ νὰ βοῇ τὸν πυριόβολόν, καὶ τὸν ἔδωκε τοῦ στρατιώτη καὶ τὴν ἴδιαν ὁ ἀκούστικος. Ἐξῶ ἀπὸ τὴν πολιτείαν εἶχαν σῆσει μὴν γὰρ καμμορία, περικυκλωμένη ἀπὸ στρατιώτες, καὶ ἀλειώτερον ἀπὸ ἐκατὸ χιλιάδες ἀνδράποδες. Ὁ Βασιλεὺς καὶ ἡ Βασίλισσα κἀνῶνταν ὅτι ἔβγαινε ἀπὸ τὸν πυριόβολόν, ἀντικρὺ τοὺς στέκονταν ὀδὸ καστὴς καὶ ὅλοι τὸ συμβόλιον.

Τὸ ὁποδηματοποιόπουλο ποῦ ἤθελε πολλὰ νὰ κερδίσῃ τὰς δυὸ δεκάρας πέταξε σὺν σάγῃ νὰ βοῇ τὸν πυριόβολόν, καὶ τὸν ἔδωκε τοῦ στρατιώτη καὶ τὴν ἴδιαν ὁ ἀκούστικος. Ἐξῶ ἀπὸ τὴν πολιτείαν εἶχαν σῆσει μὴν γὰρ καμμορία, περικυκλωμένη ἀπὸ στρατιώτες, καὶ ἀλειώτερον ἀπὸ ἐκατὸ χιλιάδες ἀνδράποδες. Ὁ Βασιλεὺς καὶ ἡ Βασίλισσα κἀνῶνταν ὅτι ἔβγαινε ἀπὸ τὸν πυριόβολόν, ἀντικρὺ τοὺς στέκονταν ὀδὸ καστὴς καὶ ὅλοι τὸ συμβόλιον.

Τὸ ὁποδηματοποιόπουλο ποῦ ἤθελε πολλὰ νὰ κερδίσῃ τὰς δυὸ δεκάρας πέταξε σὺν σάγῃ νὰ βοῇ τὸν πυριόβολόν, καὶ τὸν ἔδωκε τοῦ στρατιώτη καὶ τὴν ἴδιαν ὁ ἀκούστικος. Ἐξῶ ἀπὸ τὴν πολιτείαν εἶχαν σῆσει μὴν γὰρ καμμορία, περικυκλωμένη ἀπὸ στρατιώτες, καὶ ἀλειώτερον ἀπὸ ἐκατὸ χιλιάδες ἀνδράποδες. Ὁ Βασιλεὺς καὶ ἡ Βασίλισσα κἀνῶνταν ὅτι ἔβγαινε ἀπὸ τὸν πυριόβολόν, ἀντικρὺ τοὺς στέκονταν ὀδὸ καστὴς καὶ ὅλοι τὸ συμβόλιον.

Τὸ ὁποδηματοποιόπουλο ποῦ ἤθελε πολλὰ νὰ κερδίσῃ τὰς δυὸ δεκάρας πέταξε σὺν σάγῃ νὰ βοῇ τὸν πυριόβολόν, καὶ τὸν ἔδωκε τοῦ στρατιώτη καὶ τὴν ἴδιαν ὁ ἀκούστικος. Ἐξῶ ἀπὸ τὴν πολιτείαν εἶχαν σῆσει μὴν γὰρ καμμορία, περικυκλωμένη ἀπὸ στρατιώτες, καὶ ἀλειώτερον ἀπὸ ἐκατὸ χιλιάδες ἀνδράποδες. Ὁ Βασιλεὺς καὶ ἡ Βασίλισσα κἀνῶνταν ὅτι ἔβγαινε ἀπὸ τὸν πυριόβολόν, ἀντικρὺ τοὺς στέκονταν ὀδὸ καστὴς καὶ ὅλοι τὸ συμβόλιον.

Τὸ ὁποδηματοποιόπουλο ποῦ ἤθελε πολλὰ νὰ κερδίσῃ τὰς δυὸ δεκάρας πέταξε σὺν σάγῃ νὰ βοῇ τὸν πυριόβολόν, καὶ τὸν ἔδωκε τοῦ στρατιώτη καὶ τὴν ἴδιαν ὁ ἀκούστικος. Ἐξῶ ἀπὸ τὴν πολιτείαν εἶχαν σῆσει μὴν γὰρ καμμορία, περικυκλωμένη ἀπὸ στρατιώτες, καὶ ἀλειώτερον ἀπὸ ἐκατὸ χιλιάδες ἀνδράποδες. Ὁ Βασιλεὺς καὶ ἡ Βασίλισσα κἀνῶνταν ὅτι ἔβγαινε ἀπὸ τὸν πυριόβολόν, ἀντικρὺ τοὺς στέκονταν ὀδὸ καστὴς καὶ ὅλοι τὸ συμβόλιον.

Τὸ ὁποδηματοποιόπουλο ποῦ ἤθελε πολλὰ νὰ κερδίσῃ τὰς δυὸ δεκάρας πέταξε σὺν σάγῃ νὰ βοῇ τὸν πυριόβολόν, καὶ τὸν ἔδωκε τοῦ στρατιώτη καὶ τὴν ἴδιαν ὁ ἀκούστικος. Ἐξῶ ἀπὸ τὴν πολιτείαν εἶχαν σῆσει μὴν γὰρ καμμορία, περικυκλωμένη ἀπὸ στρατιώτες, καὶ ἀλειώτερον ἀπὸ ἐκατὸ χιλιάδες ἀνδράποδες. Ὁ Βασιλεὺς καὶ ἡ Βασίλισσα κἀνῶνταν ὅτι ἔβγαινε ἀπὸ τὸν πυριόβολόν, ἀντικρὺ τοὺς στέκονταν ὀδὸ καστὴς καὶ ὅλοι τὸ συμβόλιον.

τὴν λίγο. Ὁ γάμος δάσταξε ὀχτὼ μέρες. Τὰ τρία σκῆλη ἦσαν καλεσμένα καὶ προσάτων σὺν τραπεζῇ ἀνοιγαν θεώματα μάτια.

ΟΙ ΜΙΣΘΟΙ ΤΩΝ ΕΣΤΕΜΜΕΝΩΝ

Οἱ μισθοὶ μερικῶν ἐστεμμένων τῆς Ἑδρῆς πρὸς ἔχονται κατὰ οἰκὸν ὡς ἑξῆς. Ὁ Τάσος τῆς Ρωσσίας λαμβάνει ἐτησίως ἐπιχορήγησιν 43,760,000 φρ. Ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Αὐστρίας 24,687,000 φρ. Ὁ Κᾶρλς τῆς Γερμανίας 19,649,000, ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας 15 ἑκατομ. μύρια φράγκα, ὁ τῆς Ἰσπανίας 9,210,000 φρ. Ὁ Πρόεδρος τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας 1,200,000 φρ. ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων 1,331,000 φρ. ὁ δὲ τῆς Ρουμανίας 1,250,000 φρ. Αἱ πρῶται γραφομήχαναι ἐπωλίσθησαν ἐν Ἀμερικῇ τῷ 1870 ὑπὸς δὲ τὸ 1890 ἤρχισαν νὰ διαδίδονται καὶ ἐν Ἑδρῇ. Σήμερον ὁ πᾶσιν 100 περίπου συστήματα, τὰ τελεῖται ἐν τῶν ὁποίων εἶναι τὰ Γερμανικά. Τούτων ἐκ τὰ μεγαλότερα ἐμπόσιον γραφομήχανων τὸ ἔχει ἡ Γερμανία ἐν τῇς ὁποίας γίνεσθαι ἡ γαλὴ εἰς Ἰταλίαν, Γαλλίαν, Ἑλβετίαν, Νέαν Ἀμερικὴν καὶ ἰδίως εἰς τὴν Ρωσίαν καὶ Αὐστρίαν. Ὑπολογίζεται δι' αὐτὰς γραφομήχαναι ἀντιπροσώπευει τὴν ἐργασίαν πέντε ἑξῶς ἐν τραπεζῇ.

ΕΜΜ. ΚΑΡΕΛΛΑΣ

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΚΘΕΣΙΝ

(Μία γάτα πλησιάζει τ

ΑΠΟ ΔΟΥΛΙΑ ΣΕ ΔΟΥΛΕΙΑ Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΥΠΟ ΑΛΦΡΕΔΟΥ Κ. Β. ΦΛΕΤΣΕΡ

Μόλις σηκωσαν ή τέσσαρες παρόντοσθηκε ο τροφοδότης πάνω στο κατάστρωμα και φώναζε, φωνητάριον. Από τ' άδειαν στομάχι μου και τη λιγομάρα που μου έπροξένησε ή μρωδιά του θαποροϊού ανεγνώρισα το αντίστοιχον της λέξεως φωνητάριον και ήκολούθησα το πλήρωμα με την έλλίδα ότι διάτρωγα ένα καλό φαγητό. Έσχηματίσαμε μια γραμμή εμπρός από ένα παρόντοσθη που μαγειρεύει, όπου μάς έδωσαν τα σερβίτσια μας για το ταξίδι. Απειλούντο από ένα τερεκενέδιο ποτήρι, ένα τερεκενέδιο πιάτο, μαχαίρι, πηρούνι και κουτάλι. Έπειτα έπροχωρήσαμε μπροστά στη γραμμή όπως είμεθα και έλάβαμε ένα ξερό κομμάτι γραμμή καθέναν και λίγο μαύρο κρασί. Καθώς έπειτα περάσαμε απ' την κουζίνα, ο τροφοδότης μάς έβαλε λίγα μακαρόνια στο πιάτο μας και μάς έδωσε λίγο καφέ χωρίς γάλα και ζάχαρι. Μ' αυτή τη ποσότητα της τροφής έβηγα με προς το δεύτερο κατάστρωμα, καθίσαμε πάνω σε κουλούρια από σχοινιά ή σε σανίδες κι άρχισαμε να τρώμε.

Τη δεύτερη ημέρα έγρασα το μαχαίρι μου, όταν δέ ζητήσα να μου δώσουν άλλο ο τροφοδότης μου έκαμε αίσθησιν παρατηρήσεως και έτσι δεν ήθελάνα πλέον να ζητήσω το παρामी από διαρκούντος του ταξιδιού μου. Υπερχρεώθηνα με μεταχειρίζομαι το σοννιά μου αντί του άπολεσθέντος μαχαίριου.

Μακαρόνια. Μακαρόνια. Έννοια ότι ο τροφοδότης μου θα παρέλκε από το φαγητό αυτό πρστού τελειώσει το ταξίδι. Είχα άποφασίσει, αν ποτέ άπεριδιδάχην σε ξερά, να μη δπιστρέψω πλέον σε κανένα ν' αναφέρη τη λέξι μακαρόνια παρανοήσι μου.

Απ' τη Βουδάη στο Σοννέ είνε λιγάκι περισσότερο από τρεις χιλιάδες μίλια και με το δρόμο που είχε πάρει το πλοίο μας θάκανε το λάχιστον δεκαπέντε ημέρες να φθάση. Πώς περάσαν ή μέρες αυτές με τη μακαρονοδίαταια. Η μακαρονιαίς, δευρές, χωρίς τροφήν ημέρες και ή σκοτεινές, μέσα σε μια τρομερήν άτυσοφία, νύχτες έκαμαν της δεκαπέντε αυτές ημέρες να μου φανούν δεκαπέντε χρόνια. Κατά τας έσχασιμους ώρας έπετίθετο ότι έπρεπε να βοηθώ κι' εγώ το πλοίο. Έπειδή όμως έπληρωσα ένα μικρό ποσόν εις τών πλοίαρχο για το ταξίδι μου, δεν έκανα σχεδόν τίποτε. Όποσδήποτε έπρεπε να φανώμαι ότι κάτι κάνω. Κάθε πρωί λοιπόν έπαιζα έναν κορδά κι' έριχνα νερό στο κατάστρωμα και τ' άλόγευμα έπλενα τα ρούχά μου σε μια μισοτέλεια του πλοίου ή έρχομύαζα τα σιδερένια κάγκελα και της βάρες.

Η πέρες περνούσαν άργα και τρεις φορές την ημέρα το αόνημα μακαρόνια και το μαύρο κρασί παρουσιάζονταν μπροστά μου. Εισήλθα με ειστην Έρσθθάν Θάλασσαάπτεροκόμηνα εις το μέσον του ταξιδιού και έρχονταν τώρα εις το νού μου ή σκέψις ότι είχα άκμήν μπροστά μου έξ' ημέρες με μακαρόνια. Όποσδήποτε κάθε καλό έχει τέλος και ευχαριστώ τον Θεό, που και το κακό δεν άποτελεί έξάρας επί εις τόν κανόνα αυτόν. Την δεκάτην έκτην ημέρα το αλεβάντοσθ έπαυσε σιδ Σοννέ, την άνατολικήν έσοδο του Τσινού.

Μόλις το πλοϊον ήγνεροδόλησε έδωσα εις τους δολάρια του πλοίαρχο για το ταξίδι μου κι' έσπευσα να μπώ σε μια βάρκα ενός Αραβος και να άποβιβασθώ εις την ξερά. Ωδήγηθήν εις το Τελωνείον όπου ύπστην άσσηράν έξέτασιν.

Κατόπιν έπισταμένης ερώτησης, ήτις διήρκεσεν επί δύο ολοκληρούς ώρας αν και αι άποκευαι μου ήσαν όλγιστοι άφένθη έλεύθερος. Ηκολούθησα την σιδηροδρομικήν γραμμήν και άδδενον προς τών σταθμών, έξ ου έμαθα ότι θα έφτανε κάποιο τραϊνο για το Κάιρο την επομένην το πρωί σις έξ. Υπήρχε κάποιο ξενοδοχείο στο Σοννέ, αλλά δεν άπεφάσιδα να πληρώσω τόσους δολάρια από τα λιγοστά έλλωστε χρήματά μου, δι' ισολόγισμος ώρας ύπνου. Για τοιούτο εκάθησα σε μια γωνία του ερήμου σταθμού περιμένοντας να γίνη καί, ότιδήποτε. Τη στιγμήν εκείνη ένας ύψηλόλιγνος Άγγλος ή έπιλήθιος. Ο άνθρωπος αυτός του όποιου ή μορφή ήτο σαν ξερά σπαρίδα, άρχισε να μου άπενθύνη τόν λόγον και με πληροφορήσεν ότι ήτο πλανόδιος άκροβάτης και ότι μαζί με την γυναίκα του και την θυγατέρα του, μόλις είχαν φθάσει κατόπιν πολυμήνου περιουσίας εις την Άπω Ανατολήν.

— Και πού θα μένετε άπόψε ; με ρώτησε. — Δεν ξέρω, του είπα. Δεν άξίζει τον κόπο να πληρώσω κανείς ξενοδοχείο για τέσσαρες ώρες. Σκέπτομαι να πάω να κοιμηθώ μέσα σ' ένα από κείνα τα έπιβατικά βαγόνια που είν' άραγμένα εκεί.

— Α, υπάκου, φίλε μου. Θα σάς άκολουθήσω κι' εγώ, μου είπε. Κι' έπείθε την γυναίκα του σταθμού να φέρη την οικογένειάν του.

Σε λιγάκι έπέστρεψε με την γυναίκα του μαζί, της όποιας ή έκφρασις έδειχνε μια πολυθαλασσιμένη γυναίκα που δεν έγνώρισε παρά της πίκρες της ζωής. Φορούσε ένα πολύχρωμο φόρεμα κι' ένα καπέλλο που ένωιάζε με σαλάτα Κρεμασμένη σχεδόν στο φουστάνι της είπαν ένα ισχυρό κοριτσάκι, το όποιον έδειχνε όλως τας επιδοσεις μιας ζωής πλανοδίου, χωρίς ήσυχία. Και οι τέσσαρες, με τας άποσκευές στα ήματα, διεσχίσαμε τας σιδηρές ράβδους κι' έδοκιμάσαμε ν' άνοιξουμε της πόρτες από πολλά βαγόνια άλλ' όλης ήσαν κλεισμένες. Κείνη τη στιγμήν, ένας νηλός τρομερός στήθεα Άράτης, πετάχτηκε μέσ' από το σκοτάδι και μάς έρότησε τί θέλαμε.

— Ένα μέρος να κοιμηθούμε, του άπήντησα.

— Έλάτε μαζί μου, μάς είπε.

Είμεθα τόνον κορμασμένοι που άόχημ κι' αν αυτός ο Διάβολος παρουσιάζονταν μπροστά μας και μάς προσέφερον ένα κρεβάτι εις αντίλλαγμα της ψυχής μας νομίζω πως κι' όλη μας την ευχαρίστησι θα δεχόμαστε. Άκολούθησαμε τόν Άράτη, ο όποιος μάς οδηγώσε σε μια μπαρράκτα. Άνοιξε την πόρτα, μάς έμπασε μέσα κι' έφυγε άμέσως, άφου μάς είπε πως θα μάς έπενδοσε σις έξ. Η μπαρράκα αυτή δεν ήταν βέβαια και τόσο ευχάριστη κρεββατοκάμαρα για μας τών τέσσαρων άσπέντων — μια έύληνη μακαρόνια ποίη το χόμα για πάτομα και με χαμαμάδες στους τοίχους, από της όποιες έμπαινε έλεύθερα σφουρίζοντας ο ψυχρός άνεμος.

Η σύμφορος του άκαρόβιτου μαγεύθηκε σε μια γωνία με τη μικρή στα γονατά της, ο άντρας της με ζούθησε στην άλλη γωνία, ενθ' εγώ έκαλώθηκα διαγωνίως στην τρίτη. Ήταν άδύνατο να κλεισώμεν μάς, είχαμε όλοι άπολιθωθεί από το κρύο. Μετ' όλην ο Άγγλος σηκώθηκε κι' άρχισε να τριγυρίζει πάνω κάτω στο δωμάτιο θυσιάζοντας σε σιωπή. Άκολούθησα κι' εγώ το παραδείγμα του. Γυρίζαμε και ξαναγυρίζαμε μέσα σ' εκείνο το στενόχωρο δωμάτιο περίπου μίαν ώρα, άμύλητοι σε δύο σιές. Τέλος ή ένταφια κείνην σιωπή διεκόπη από τας λέ-

ξεις του Άγγλου.

— Ένα γέλιο ήκολούθησε τας λέξεις του αυτ'ας κι' έπειτα πάλιν άπλώθηκε σιγή. Μόλις περάσε και ή δεύτερα ώρα ή γυναίκα, την όποιαν νομίζαμε δυθισμένην στο δωδέκατον ύπνον της, έμουρμούρισε:

— Άχ, και να μ' έβλεπε ή μάνα μου.

— Έτσι περάσε δύσκολη ή νύχτα εκείνη.

Κατά τας έξ παραστάσεις ο Άράτης, άφου δέ του δώσαμε κατό ως άμοιήν, μπήκαμε σ' ένα βαγόνι τρίτης θέσεως και κινήσαμε για το Κάιρο εν μέσω περιέργου πλήθους ιδαγενών. Μού έλεγαν ότι ή Αίγυπτος είνε το άκροβότο μέρος του κόσμου για έναν ταξιδιώτη και ότι δέ θα μπορούσα να ζήσω με λιγώτερο από άρκετά δολάρια την ημέρα. Την πληροφορίαν αυτήν ήκουσα σε τόσα μέλη και πόλεις που άρχισε να μου φαίνεται άστειά πλέον. Η Αίγυπτος μου έφάνη το φηνότερο μέρος του κόσμου απ' όσα τουλάχιστον έπισκεφθήν.

Κατόπιν ταξιδιού μιας σχεδόν ήμέρας διά μέσου της ερήμου, το τραϊνο έσταμάτησε εις τόν πελώριον σταθμόν του Καίρου, μετ' όλίγας δέ σιγμάς έτρεχα κι' εγώ στους δρόμους μαζί με τας πλήτη. Έστάθηκα για μια στιγμή στο πεζοδρόμιο και κύτταξα τα χίματα εκείνα του πλήθους που έπλημύριζαν την πλατεία μπροστά από το σταθμό. Έχουσα καλή το καπέλλο μου στο κεφάλι, ρίχτηκα μέσα στην άνθρωποθάλασσαν εκείνη και χάθηκα μέσα στο ένα και πλέον έκατομμύριον τών κατοίκων της πόλεως, μεταξύ τών όποιων δεν έγνώριζα ψυχή. Έπείγαντα προς το «Πριγκιπικόν» ξενοδοχείον, το όποιον μου είχε συστήσει ο Άγγλος άκροβάτης φίλος μου.

Πρώτ'αντας δούσε μου φαινόταν ότι μιλούσαν άγγλικά, βόηκα επί τέλους το ξενοδοχείον. Είχε δύο πατώματα και διενθύνετο από κάποιον ιδιγενή μεσαιας τάξεως, με τόν όποιον συνεφώνησα ένα δωμάτιο με διπλό κρεβάτι αντί μιας δραχμής και είκοσι πέντε λεπτόν, με την ύπόσχεσιν ότι θα του πληρώναμε δύο δραχμάς την ήμέραν όταν έρχονταν κι' ο Ρίτσαντστον. Ήταν βέβαια πολύ φτηνό, σκέφτηκα δέ ότι ήτο γελοιώδες φτηνό μόλις άνελόγιστην όσα ήκουσα για την άριθεία της ζωής εις το Κάιρο.

Το ξενοδοχείον δεν είχε μέσα έσπιατόριο και ως εκ τούτου έπρεπε να έβρω ένα φτηνό και καθαρό ρεστοράν. Τίσος έσκέπην, έδω ήσαν που το Κάιρο είχε πάρει το όνομα ότι ήτο μια από της άνωβώτερες πόλεις. Κατέβηκα από το ξενοδοχείο με την άπόφασι να γίνω ίσος ο πρώτος άνθρωπος που θα ζούσε δαπανών ένα λογικόν ποσόν εις την πρσν τεύουσιν της Αίγυπτου. Δεν είχα προχωρήσει πολύ και φθάνω σε μια στενή πόρτα όπου ήταν κρεμασμένη ή έπιγραφή «Στρατιωτικό Κλήμα». Έκλησισα, μπήκα μέσα και με μεγάλη μου έκπληξι διάβασα τόν κατάλογο που ήταν κολημένος πάνω σ' έναν πίνακα στην είσοδο. Ψητό, πατάτες, χορταρίκι και τσάι για τρία πιάστα (έδωμηντα πέντε λεπτά) — τούτες και πουντίγκες για ένα πιάστ κι' άλλα φαγητά και γλυκάκια με της ίδιες χαμηλές τιμές. Καθώς έκρίττασα τόν κατάλογο, παράλυτος σχεδόν από ευχαρίστησι για την τόσο τυχερή μου άνακάλυψιν, ένας ήλικιωμένος Άγγλος μ' έπλησίασε.

— Τι ήτ'ατε ; με ρώτησε.

— Κάτι τι να φάω, που άπήντησα. Κάνω ένα είδος μακαρόνιων γρήγορο του κόσμου και σκοπεύω να μείνω μερικάς ημέρες στο Κάιρο. Δεν έχω παρά λίγισστα χρήματα μαζί μου και προσπαθώ να ιδώ που μπορώ να φάω φτηνότερα.

— Είσατε πρσιν στρατιώτης ; έρώτησε πάλιν ο Άγγλος.

— Όχι, κύριε.

— Είσατε πρσιν στρατιώτης ; ρώτησε πάλιν ο Άγγλος.

— Όχι, κύριε.

— Είσατε πρσιν στρατιώτης ; ρώτησε πάλιν ο Άγγλος.

— Όχι, κύριε.

— Είσατε πρσιν στρατιώτης ; ρώτησε πάλιν ο Άγγλος.

— Όχι, κύριε.

— Είσατε πρσιν στρατιώτης ; ρώτησε πάλιν ο Άγγλος.

ΕΧΟΛΙΚΑ ΗΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ ΕΝ ΑΓΓΛΙΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Η σειρά από τα πράσινα λειβάδα έχάθη από πίσω τους και άρχισαν να ξεδιπλώνονται μπροστά των πικρά δάση, που κοιμούνταν υπό τόν δυνατόν μεσημεριόν ήλιον. Κατόπιν ταξιδιού δύο όρων έφθασαν τέλος εις το όρισθέν διά το πικ-νικ μέρος εις το τέλος του δάσους Μέντεχαμ, πλησίον ιδανικού μέρους για κολύμβημα, το όποιον θα επέτρεπε στα παιδιά να λουθούν και να βουτούν και να παίξουν μέσα στα νερά καθ' όλον το άπόγευμα.

Έφταναν το γεύμα τους εις την άκμήν, ήτο δέ το φαγητόν τέτοιο ώστε να ικανοποιή άκόμα και την βουλήν του Τόμιν Πάτσερ, ο όποιος περί το τέλος του γεύματος παρετήρησε με στεναγμόν:

— Έχόρτασα. Επί λόγφ τιμής έχόρτασα. Είνε ντροπή να το λέω βρέ παιδιά, με τόσα καλά πράγματα που μένον άκόμα, αλλά χόρτασα.

Ο Τόντ τόν έπείραζε προσέφρων εις αυτόν μια νάνες μ' ένα πηρούνι, όπως διδή ο κόσμος στα θηρία του Ζωολογικού Κήπου μπρός από τα σιδερένια κάγκελα.

Ο Τόμιν Πάτσερ έξεκούμπωσε και το γέλιο του και τη ζώνη του λήγοντας:

— Δεν βαστώ παιδί. Άκούσατε ποτέ ένα λάστιχο αιώκινητον να σάζει ;

Ο Τόντ τότε έβγαλε την μπανάνα από το πηρούνι, τόν έτοιμήσεσεν διήν για να τόν κόψη να έκαρψή ως να ήταν από λάστιχο, και ο παρξός διδυμος έβγαλε της φωνές ζητώντας βοήθειαν. Ένα δυό παιδιά προσέτρεξαν να τόν σώσουν από τόν Τόντ.

Ο Κος Λανκάστερ, που έστέκετο λιγάκι μακράν από την παρέα τών παιδιών, παρετήρησεν εις την σύγκυόν του:

— Ο Τόντ επί τέλους άρχίζει να βόισκη τόν δρόμο του μέσα στη σχολή. Στάς άρχές της τελευταίας περιόδου ούτ' ένα παιδί σχεδόν δεν έστέκονταν να όμιλήσιν μαζί του. Τώρα όμως φαίνεται πως άρχίζει να γεινή δημοφιλέστατος.

Ο Τόντ πρσιν άκόμη άποφοίτησιν, θα βγή ένα παιδί διά το όποιον θα υπερφανεύεται ή σχολή, άπεκρίθη ή Κα Λανκάστερ πως έτραυμάζε όμως κι' ένοκαίνεσεν όταν ήθετο το πρωί κοντά μου που του έμίνυσα για το κονοέστο.

— Πρέπει να τού την κόψης αυτή τη συνήθεια. Όφελει να παρουσιάζεται μπρός σε κυρίες χωρίς να τας χάνη. Προσκάλεσε τον εις το πρώτο γεύμα που θα δόση.

Η Κα Λανκάστερ έδιδε κάθε τόσο γεύματα εις τα όποια προσέκαλε τους μεγαλειτέρους μαθητάς με την σειράν των, τρεις ή τέσσαρες κάθε φορά. Φαινομενικώς τα γεύματα αυτά έδιδοντο διά να εύλαριστήσουν τα παιδιά, κατά βάθος όμως ή Κα Λανκάστερ άπέβλεπεν εις άλλο ήθελε να τας μορφώσιν κοινωνικώς. Αντιθέτως (ο Κος Τόρνικουλ κρατούσε μακριά από τη ζωή του και το σπίτι του τα παιδιά, άλλ' ο κ. και ή κ. Λανκάστερ άνεγνώριζον και έπίστεον ότι το έργο του διδασκάλου δεν πρέπει να περιορίζεται μονάχα εις την τάξιν και εις τα μαθήματα, έθεώρουν δέ καθήκόν των και μέρος της εργασίας των να δώσουν και κοινωνικήν, κοσμικήν μόρφωσιν εις τα παιδιά, τα όποια τούς είχαν έμπιστηνθή. Ούτω τα γεύματα της Κα Λανκάστερ ήσαν τρώσιν τινά μαθήματα συμπεριφορας και έθιμοτικής. Αν δεν ύπηρχον προσκεκλημένοι φίλοι από το Λονδίον πάντοτε προσκαλούσε φίλους και φίλας από την πόλιν. Για τοιούτο δέ ένα παιδί δειλό και μη συννημένο από τόν κόσμο τα γεύματα αυτά ήσαν μαθηρολόγιον, το όποιον όμως πάντοτε τούς ώφελοüse.

— Καλά. Θα τόν προσκαλέσω, άπεκρίθη ή Κα Λανκάστερ.

— Καλά. Θα τόν προσκαλέσω, άπεκρίθη ή Κα Λανκάστερ.

— Καλά. Θα τόν προσκαλέσω, άπεκρίθη ή Κα Λανκάστερ.

— Καλά. Θα τόν προσκαλέσω, άπεκρίθη ή Κα Λανκάστερ.

— Καλά. Θα τόν προσκαλέσω, άπεκρίθη ή Κα Λανκάστερ.

πως έστέκετο εκείνην την στιγμήν και πολύ κοντά Λανκάστερ, έπειτα δέ με άφελή άπορίαν προσέθεσε: αλλά γιατί τάχα ένας γεννημένος παλαιστής, όσος ο Τόντ, να γίνετα τόνον νευρικός και να τας χάνη όταν πρόκειται να όμιλήσιν σε μια καδιά ; — Έτσι είνε ή φύσις του παιδιού, άπεκρίθη ο κ. Λανκάστερ: παιδιά ήλικίας δεκαπέντε και δεκα έξ χρονών είνε πεύ δειλά και νευρικά άκόμα και από τα κορίτσια.

Μετά το γεύμα οι μεγαλιτέροι μαθητάι άπεβίβασθησαν της μισίνας και τούς έσυραν παραπάνω προς μια καμίνη του ποταμού. Το μέρος εκείνο του ποταμού είχε άφελή για τα μικρά παιδιά. Μερικά έξ αυτών άρχισαν να γδύνονται κιόλας και να πέφτουν μέσα στο νερό άδιαφορούντα διά τόν κίνδυνον συμφορήσεως κατόπιν του γενναίου γεύματος, που έκαμαν, αλλά όμως έσκηόθησαν και έπλανώντο μέσα εις το δάσος παίρνοντας φωτογραφία ή κινητόνα πεταλούδες. Τέλος άλλα δυο γάνωσαν παρέας, έδιάλεξαν έναν ίσιο χώρο κι' έπαίζαν κρέκετ.

Μια μικρά όμάς εις την όποιαν ήταν και ο Τόντ και ο Μάισν έπροχωρήσαν κρυφά, προσέχοντα να μη τας ιδούν τα άλλα παιδιά, προς το μέρος όπου έβασκε το βουβάκι. Το μέρος αυτό ήτο πέραν του δάσους Μέντεχαμ. Υψηλός φράχτης με δύο πύλες το περιέλειεν από τας τρεις πλευράς, ή δέ τετάρτη πλευρά έκλειετο από την όχθην του ποταμού κατά μήκος της όποιας ύπάρχον μερικές λίτες.

Ούτε ο Μάισν, ούτε ο Τόντ είχαν παραφάγει κατά το γεύμα. Και οι δύο ήξεραν ότι είχαν ανάγκη να διατηρήσουν την γρηγοράδα και εύλυγισία των. Αν έρόρτωναν το στομάχι τους ήξεραν πως δεν θα μπορούσαν να κινήθουν καλά και έτσι θα έκινδύνωναν εις τόν άγώνα τόν όποιον έπρόκειτο να έτελέσωσιν.

Ούτε το ένα παιδί ούτε το άλλο έπέδεξε την παρομύζαν νευρικήντα καθώς μπήκαν μέσα εις τόν κλεισμένον χώρον και είδαν το ζώον το όποιον έστέκετο υπό την σκιάν ενός δένδρου χτυπώντας δεξιά και άριστερά στα πλευρά του με δύναμιν και νευρικήτητα της μύτης που τόν ένοχλούσαν. Έάν τώρα κατά βάθος τα δύο παιδιά έπαράχθησαν ή έπροβήθησαν ήσαν άρκετά ύψηλανά και τας δυό, ώστε να μη υπέρβυνον εις τόν έσπτό τους να έκδηλώσιν τόν φόβον των.

Και οι δύο φορούσαν φανέλλες άθλητικές με σακκάκια, όπως φορούσαν όλα τα παιδιά της σχολής χρώματος πορτοκαλί και μαύρο. Ο Μάισν, άφου έβρισκε μια ματιά εις το βουβάκι, έφησεσεν το χροματιστό σακάκι του και περάσε ένα σκούρο χρώματος, που έδανείσθη από κάποιον μεγαλιτέρο παιδί. Ο Τόντ έκίνησεν έπιδομαστικώς το κεφάλι του και έκραζε κι' αυτός όμοιος.

Είχε σιωπήσει, ότι το άκροατήριον θα έτρεχε τελείαν σιγήν διαρκούντος του παιγνιδιού και ότι όλοι θα έπρεπε να μένον κρυμμένοι ούτως ώστε να μη τούς ιδή το ζώο και άγριέται. Κανείς φυσικά δεν έπέθυε να ιδή μια τραγωδία. Όταν δέ ο Άρντγκιλ άρχισε να διασπασίται λέγον ότι δεν ήθελε να έπαιζήσιν το παιγνίδι, ο Μάισν τόν έσάπασε μ' ένα δυό γρήγορα λόγια.

— Βρέ άδερφέ είν' εύκολο, άρκει να καθήσεται ήσυχος σεις και να μη βγάλετε τσιμπούδια. Δεν θα κόωμ και τίποτε σπουδαίο. Θα γγίξω άλλάς το δουβάκι και θα το βάλω στα πόδια πρσιν λάβη καρπό να καταλάβη τί συνέβηκε.

Ο όμιλος τών παιδιών έβάδιζε προς την δεύτεραν πύλην, ή όποια ήτο πίσω από το βουβάκι άπρξ το ποτάμι.

— Καλά. Θα τόν προσκαλέσω, άπεκρίθη ή Κα Λανκάστερ.

— Καλά. Θα τόν προσκαλέσω, άπεκρίθη ή Κα Λανκάστερ.

— Καλά. Θα τόν προσκαλέσω, άπεκρίθη ή Κα Λανκάστερ.

Ο Μάισν φορών το σκούρον σακάκι και άφής τας τας πύλας πίσω του, περάσε την πρώτην πύλην και άρχισε να προχωρή προς το ζώον σιγά και με πάσαν προφύλαξιν. Έβάδιζε τόσον σιγά ώστε τα πόδια του σχεδόν δεν άκούονταν που πατούσαν πάνω στο χόμα. Το βουβάκι άτησκολημένο να διώχνη με την όρσά του της μύτης που το έδωσάντων και τυραννόμενον που δεν μπορούσε να της διώξη έπειδή ή όρσά του δεν έφθανε παντού, δεν έφάνηκε να ήκουσε τίποτε μέχρους ότου ο Μάισν είχε πλησιάσει έντελως. Τότε μόνον έόησεσεν το κεφάλι του κι' έντύταξε το παιδί με ύφος ερωτηματικό.

Με άγριο μουγκισμό το βουβάκι όρμησεν έναντιόν του για να χτυπήσιν με το κεφάλι σικρό. Ο Μάισν έβάλε για την πύλη. Με την ταχύτητα που έτρεξε θα μπορούσε να φθάση την πύλη εν καιρώ και να πηδήσιν έξω, το δέ βουβάκι θάρρανε εκεί πολύ άργά. Ήταν δηλαδή ζήτημα άπλως χρόνου.

Ενθ' έτρεχεν όμως με φόβη οι θεαταί είδαν τόν Μάισν να σκοντάπη και να πέσει χάμου με άγρίαν κραυγήν τρώμου. Μετ' όλίγα δευτερόλεπτα το μαύρο ζώον θα ήτο κοντά του με τας κέρατά του έτοιμα να τόν τσακίσουν.

Ήτο στιγμή, που άπαιτούσεν άμεσον δράσιν και ο Τόντ ευρέθη έτοιμος. Είχε το σακάκι της σχολής υπό την μασχάλην του. Έπήδησε μέσα άκρόως την στιγμήν, που είδε τόν Μάισν να σκοντάπη, έτρεξε κοντά του και άπλωσε το χροματιστό σακάκι από το ζώον, το όποιον μόλις είδε το πορτοκαλί χρώμα έξαίσθη και έκλονίσθη στην όρη του. Τότε ο Τόντ έροξε γρήγορα το σακάκι στο πρόσωπο του βουβαλιού, το όποιον όρμησεν έναντιόν αυτού τώρα έσχώνοντας τελείως το παιδί που είχε πέσει χάμου.

Ο Τόντ ήξερε ότι δεν είχε καιρό να φθάση εις την πύλη και να πηδήσιν έξω.

Οι θεαταί τόν είδαν να τού δίνει για τόν ποταμό με το βουβάκι που μουγκίζε άποσπας του εις άποσπας μίας δύο γναρόν.

— Θα πηδήσιν μέσα στο ποτάμι, άνέκραξε κάποιος.

— Ναι, δι' το κρύο.

— Δεν θα προσβήσιν.

— Θα προσβήσιν σου λέω και θα το ιδής.

Ο Τόντ όμως μόλις έφθασε κοντά σε μίαν ιτιά έκοντοστάθηκε και πήγε πίσω από το δένδρο στεκόμενος κολητά στον κορμόν του. Το βουβάκι όρμησε, αλλά μόλις είδε το νερό, κατόσταθηκε έξαφνα. Τότε ο Τόντ έπρόβαλε λιγάκι, τέντωσε το χέρι του, έγγισσε το βουβάκι εις το μουσούδι και γελώντας έπεσε μέσα στο ποτάμι.

Ο Μάισν είχε σιωπήσει και έστέκετο εν άσφαλεία έκτος της πύλης. Καμιά λέξι έγκωμιοσύνης δεν βγήκε από τα χείλη του. Τούταντων ύπεδέχθη τόν Τόντ, που βγήκε από το νερό μουσκεμένος όλος σαν σφουγγάρι με συναφρούμενο θυμό.

Ο Τόντ δεν είπε λέξι.

Το ίδιο έκαμο βράδι, ένα μικρό παιδί έκτύπησε το σπονδυλάριον του Μάισν και όταν έσπληθη παρουσίασε ένα έντονο παπούτσι και μια δούστια με μια σημείωσι που έγραφε:

«Ο Κος Μακλώ μετά τών ευχαριστιών του εκ τών προτέρων εις τόν ύποκομητα Μάισν».

Ο Μάισν θυμωμένος έστέκεσεν πίσω τα παπούτσια εις τεν Τόντ. Είπε μέσα του, ότι κατά το αίσθητόν γούμα του παιγνιδιού δεν είχε χάσει. Έγγισσε το βουβάκι στο πρόσωπο, άδιώκον αν έπεσε λίγες στιγμές χάμου. Μήπως έπαθε τίποτε ; Έκείνο που ήταν να κινήν το έκαμε. Τι ; Να λουστούν τα παπούτσια του Τόντ ; Αυτό δά έβλεπε.

(Άκολουθεί)

(Άκολουθεί)

(Άκολουθεί)

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΣΚΟΛΕΙΟΥ ΣΤΟ ΑΛΛΗΛΟΔΙΔΑΧΤΙΚΟ

ΥΠΟ Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗ

(Συνέχεια και τέλος)

“Υστερα ήρθε ή άράδα ενός άλλου παιδιού. Αυτό καταδικάστηκε να φάη ένα θεργές στές παλάμες, γιατί καταγγέλλθηκε ότι έλεγε άχρηστο λόγια. Κι ύστερα πάλι ενός άλλου που άποδ έφραγε μερικους φρούκους στα μάγουλα καταδικάστηκε ύστερα από ένα γερό ύλοκόπη μα φυλακή στο ύπόγειο, γιατί είχε τρεις μέρες νύχρη στο σκολειό. “Ενα άλλο παιδι που μασούσε χαριτά και άτακα βόλους και τούς έφραγε στο τάβανι του σκολειού, καταδικάστηκε νάχη ένα σουβλι κάτω από το πηρούνι του στη ριγμένο στο στήθος του, άπάνω στο φόρεμα, σε τρώπο, που να μην μπορέ να κινήσει καταγής, αλλά ψηλά προς το τάβανι, όπου είχαν κολλημένο οι βόλοι. Αυτό το είδος της τιμωρίας το έβλεπα για πρώτη φορά κι άπέρεσα πως δεν τόχε πάρε μισοδιά ο Παπ’ Άντριās για να το έφραγωση κι αυτός. Έπακολούθησαν κι άλλες τιμωρίες, αλλά δεν τες σημειώνω, γιατί είχαν από τες συνηθισμένες μικροτιμωρίες, που δεν μού έκαναν καμμία έξαιρετική εντύπωση.

Τέλος το μεσημέρι χτύπησε ο κώδωνας, τα παιδιά στάθηκαν προσοχή, ο προϊόδοκλος είπε:

— Προσοχή. Προσεύξαμε. “Αι ευχών των Άγιων πατέρων ήμων, Κύριε Ήσους Χριστέ ο Θεός ήμών έλέησον και σώσον ήμους. “Αμήν.”

“Όλα τα παιδιά μαζί ξεφώνησαν:

— “Αμήμήήή.”

“Υστερα πηγαίνα σε δυο στήχους, μισά παιδιά από την μία μεριά και μισά από την άλλη, και άρχισα από τες θύρες του σκολειού, για να πάμε να φάμε.

“Ο πρώτος φίλος μου, ο Κώστας ο Πρωτοπαύς μ’ έπηρε στο κατάστημα του Τρίμη, όπου άγόρσασα τ’ άκόλουθα βιβλία “Ενα άναγνωματάρι, μία ιερή κατήχηση, μία ιερή ιστορία ένα προσευχητάρι μία μικρή άριθμητική και μία γραμματική, έδειξη την ίδια την γραμματική του Κορνή, που είχε κάνει ο Παπ’ Άντριās. Έξη όλα τα βιβλία, ή καλύτερα, έξη φ’ άλλες” όπως το λέγαμε τότε, κι άπ’ εκεί πήγα στο κατοικειό μου να φάγω.

“Αμα έφραγα, άρχισα να φυλομετρώ τες φυλλάδες για να ιδώ τες ζωγραφίες που είχαν μέσα. Ηδρα πολλές ζωγραφίες στες τέσσερες πρώτες κι ελαιοχρωμάθηκαν, άλλ’ ή άριθμητική δεν είχε τίποτε, ενώ ή γραμματική είχε στο έξοφυλλο από την μία μεριά ένα κόμμα, που έμαθα όταν πήγα στο γυμνάσιο, ότι λέγονταν κέρας της Αμάλθείας, κι από την άλλη ένα κεφάλι με περικεφαλαία, κι άπάνω στην περικεφαλαία ένα φρείδι. “Υστερα άπ’ αυτήν την επιθεώρηση, πέρασε κι ο Κώστας και μ’ έπηρε για το σκολειό. Μου έδειξε τι έπρεπε να διαβάσω, κι άρχισα με μεγάλη σπουδότητα να μελετώ τα μαθήματά μου και να μην σπανισα στρέφομαι με κανένα άλλο παιδι, παρά με τον Κώστα τον Προϊόδοκα, παιδι έβουνο, επίμελο κι άταχτο, κι έτσι κατορθώσα να μη τιμωρομαι από τον δάσκαλο τον Κατσάνο για μήνες, αλλά το είχα πάρε άπόφασι να μείνω μόνο σ’ εκείνο το σκολειό, το άλληλοδιδαχτικό, δυο-δυόμισι χρόνια, όσο χρειάζονταν για να το τελειώσω κι όχι να πάγω στο “Ελληνικό Δέν εινε πως δεν άγαπούσα τα γράμματα, αλλά μού βαρούσε ο δασκαλικός ύγος όπως μού βάροςε άργότερα κι ο τοόκοικος, κι άρχισα να έπανασατά από δεκάξι χρονών παιδι, ώστε να κα ταδικαστώ σε θάνατο σ’ ήλικία δεκαεπτά χρόνων.

Χάρης στον Κώστα τον συμμαθητή μου, στην επιμέλειά μου, στην φρονιμάδα μου και

στην άνοιχτή πίστωση, που είχα στον Τρίμη, να παίρνω ζαχαρικά κι’ ήτι άλλο ήδεια, άπόφραγα μ’ εικόλια τον σκολικό ύγρο, αλλά τι γίνονταν γύρω μου δεν περιγράφεται. Ούτως οι έμμηρεντάδες κι’ οι προϊόδοκοι κι’ ο άρχιόδοκός της ο δάσκαλος ο Κατσάνος, και θέματα οι μαθητάδες. “Όλων των είδων οι τιμωρίες περνούσαν άπόμυροσάτου, σάν θαλασσοπλημμυρισμένος ποταμός” βροιές, χτυπήματα, φινιόματα, γονατιόματα, άλλα με τον μαυροπίνια στα χέρια, κι’ άλλα χωρίς, σουβλιά κάτω από το πηρούνι, στάσιμο με το ένα πόδι, φυλακή στο ύπόγειο και καμμία φορά στην ύστερη της “Αι-Δημητρίου, νηστεία και μόνον φέλεκα δεν είχε στες ήμέρες μου το “Αλληλοδιδαχτικό. Έμουν ένας από τους πολλή λήγους εντυχιμένους του σκολειού. Είν’ άλήθεια ότι δεν καταλάβαινα τίποτε άπ’ όσα διαβάσα και μελετούσα, άλλ’ είχα την συνείδησι μου άνακαμμένη, ότι ήμουν επιμελής μαθητής, γιατί νόμιζα ότι μάθημα γραμμάτων είναι να διαβάσω βιβλία και να μην καταλαβαίνω τίποτε άπ’ ότι διαβάσα. Για μένα—και για τους άλλους δέδαινα— ή άνάγνωσις είναι λόγια κινέζικα και τα βιβλία μου είχαν την άξία των εικόνων, που περιείχαν και τίποτε άλλο.

Μία μέρα όμως κατά κακή μου, ή καλή μου τύχη, άνοιξα μία παλιοκασέλλα της σπιτονοικοκυράς μου της Σελελούς—Θεός σχωρέσ’ την, και βόσκω κατι βιβλία που δεν τα είχα ιδεί άλλη φορά. Το ένα, το μεγαλύτερο, ήταν ή “Συλλογή των Δημοτικών Άσμάτων” του κ. Σ. Ζαμπέλλιου, το άλλο ή ιστορία ή καλύτερα ή Φυλλάδα του Μεγάλου Αλεξάνδρου το άλλο οι “Πανουργίες του Μπεριόλδου” το άλλο ή “Βαβυλωνία” και το άλλο ο “Ναστραντίν Χότζας”. Φυλλομετρώς, βλέπω όσες εικόνες είχαν αυτές οι φυλλάδες, διαβάσω και ό το θάνατος, καταλαβαίνω τι διαβάσω. Αιστάνθηκα ότι ο τυφλός, που βλέπει για πρώτη φορά το φως.

—Μορδ, μην άνειρεύομαι;

Είπα με τον έαυτό μου, άλλ’ ένοιωσα ότι ήμουν έυπνητός. Άληθινά, διαβάσα και καταλάβαινα. Τότε κατάλαβα τι θα είπουν γράμματα και βιβλία. Πρώτη φορά είδα βιβλία στην γλώσσα, που μιλούσα, κι’ ένοιωσα ως μέσα στην ψυχή μου την γλίσσα των γραμμάτων, κι’ είπα με το μικρό μου, το παιδιακιστικό μου το μυαλό:

— Γιατί να μην είνε έτσι γραμμένα και τα βιβλία του σκολειού, για να τα καταλαβαίνω;

Κονιά, λοιπόν, στα βιβλία του σκολειού, που ήταν για μένα και τούς συμμαθητάδες μου άγνωστη και ξένη γλώσσα, άρχισα να διαβάσω κι’ αυτά τα βιβλία, που καταλάβαινα. “Αφισση ήδονη και γλίσσα που ήταν αυτά τα βιβλία. Δεν τα διαβάσα, τα ρουφούσα. Κι’ αν τώχαινε καμμία λέξη, που δεν την καταλάβαινα την μάνενα από την έρροια. Τα Δημοτικά “Άσματα μ’ ένθουσιάζαν και με συγκινούσαν και πλείστορο γιατί τα πλείο πολλά άπ’ αυτά τραγουδιώνταν και χορεύονταν στο χωριό μου και τα έξερα. “Η φυλλάδα του Μεγάλου Αλεξάνδρου, που τον ήξερα μόνον από δυο παραμύθια του χωριού μου, την “Ποργόνα και τα “Σκυλλία Απτιά”, που άνοιγαν καινούργιους δολφίντες, που δεν τούς φαντάζονταν ποτέ. Πολέμους, ήκες, Περσίες, Ίνδιες Άραβίες, Άγυπτες, Κάτω-Κόσμος, τρομερά πράγματα, που μ’ έδελγαν σαν άρρητα παραμύθια. Οι “Παναγίες του Μπεριόλδου”, ή “Βαβυλωνία” κι’ ο Ναστραντίν Χότζας με

διασκεδάζαν, μ’ έκαναν να σκάω, στα γέλοια, κι’ έφραγαν την ψυχή μου. “Όλα αυτά τα βιβλία τα διαβάσα τόσες φορές το καθένα, που δεν είχα πλεία άνάγκη να τα ξαναδιαβάσω, γιατί τα είχα μάθει σχεδόν άπ’ έξω.

Να είπω την άλήθεια, πόρενα καλά στην Ζήτσα, αλλά πολύ συχνά μ’ έπιασε ή ροσταλγία για το μικρό χωριό μου και μαζεύονταν ή καρδιά μου κοντάρι. “Εφραγα από το σπύτι της Σατραφείους, ή άπ’ τα παίρνιδια που κάναμε στην άκρη της Λούτσας, μιάς λιμνοπούλας στην άκρη της κομπίλης, και πήγαινα στην άκρη του Τσαμπίκα πίσω από το μοναστήρι κ. κι’ άγνάνενα το χωριό μου και το σπύτι μου, που φάνταζε μεγαλύτερο άνάμεσα στ’ άλλα σπύτια του χωριού κι’ έλεγα σ’ όσα παιδιά, ή μεγάλους τώχαινε νάναι εκεί:

— Εκείνο εκεί, κάτω το μεγάλο σπύτι είνε το σπύτι μου.

“Αν και δεν τούς έλεγα τίποτε, που δεν ήξεραν, γιατί όλοι το γνώριζαν το σπύτι μου.

Και βλέποντάς το, βλέποντάς το με περιλυπο μάτι και με δουροκωμένη καρδιά, έλεγα στον έαυτό μου:

— Εκεί κάθονται ή μάνα μου, ο πατέρας μου κι’ ή άδερφή μου.

Και το μάτι μου γέμizαν δάκρυα και μωροχονταν να βγάλω φτερά και πετάξω άπ’ εκεί ψηλά, σαν πουλί και να πάγω στο σπύτι μου και στο χωριό μου.

Μία μέρα όμως λημονήσα τα Δημοτικά “Άσματα στην τούνα μου και τα πήρα στο σκολειό, κι’ εκεί, που την άνοιξα να βγάλω ένα άπό τα διδαχτικά βιβλία μου, έτυχε να περνώ ο δάσκαλος ο Κατσάνος κι’ έπεσε το μάτι του άπάνω στο λατρεμένο μου βιβλίο των Δημοτικών “Άσμάτων. Άπλύνει το χέρι του ο Αντίχριστος και μού το παίρνει. Δεν χρειάζονταν να μού κάνει μεγαλύτερο κακό άπ’ αυτό.

— Γι’ αυτό σ’ έστειλε εδώ ο πατέρας σου, για να μαθαίνεις τραγούδια;

Μου είπε χαϊρέκα. “Αλλά δεν έφτασε αυτό και γυρίζοντας προς όλα τα παιδιά είπε:

— Ίδείτε, διαβάζει τραγούδια.

Και λέγοντας αυτά με τιμώρησε με γονάτιομα και με νηστεία. “Εγώ όμως προτιμούσα να σκοτωθώ παρά να γονατίσω στο θρανίο και να βλέπουν έκαιον πενήνια παιδιά, που είχε τότε το σκολειό.

— Άναίδα στο θρανίο και γονάτιο.

Μούγκρισε ο δάσκαλος ο Κατσάνος, άλλ’ εγώ δεν ταράχτηκα καθόλου από τη θέση μου.

— Σύρε να γονατίγης (μού είπε συμβουλευτικά ο φίλος μου ο Κώστας του Προϊόδοκα) γιατί θα σε δειξη...

— Ούε γονατίζω (τού είπα), ούτε δέρομαι εγώ. Κι’ άποσαναν τα μάτια μου από τον θυμό.

“Αφού εγώ δεν κοινιούμουν από το ήμικιλίο μου έφραγε όθρο ο δάσκαλος ο Κατσάνος, και κάθονσε σαν φρείδι άπάνω μου τα μάτια του. “Όλο το Σκολειό με κίταζε με όλο κι’ έσπλαχνία.

“Εγώ, αν και δεν ήμουν τότε πλείστορο από όχιό χρονών, αοσάνθηκα έναν θέσιο άντριο μίσω μου, και μία τέτοια άντριοκή όργη κι’ άγανάκτηση, που μπορούσα να γκρεμίσω δαμάλι με τον ροβόνο μου το παιδικό. “Ο δάσκαλος ο Κατσάνος, μόνον μπορούσας πλείο να έπορρη την περιφρόνηση, που τού έκανα, πρώτος ίσως και μόνος εγώ στην ζωή του, σή κοσε τη μαγκούρα να με χτυπήση, άλλ’ εγώ προσπαθώ και τού δίνω μία τέτοια άμπαχτιά ώστε έπεσε σ’ άνδρακλα και δρόνιτος από το πέσιμο του έλο το πάτωμα του σκολειού. Τα παιδιά από την γαιρεκακία τους, διότι τον μισούσαν όλα, άρχισαν να γελούν κι’ εγώ άράζοντας στην στιγμή από το χέρι του το σώμα τού έγκληματος, τα Δημοτικά “Άσματα, πηδών από πάνω του, σαν ζαχαράκι και πετιόμαι έξω από το σκολειό.

— Πιάστε τον τον κακούργο.

Ξαναμούγκρισε ο δάσκαλος ο Κατσάνος, κι’ όλο το σκολειό, έκαιον πενήνια τόσα παιδιά πετάχτηκαν να μ’ πιάσουν. Βλέποντας εγώ ότι αν έκανα και μία σήμη, θα μ’ έπιασαν κι’ ή τιμωρία μου κι’ ή έντροσή μου θα ήταν για μενα μεγαλύτερες κι’ άπό θάνατο φουρνιόληρα, και λέγω φουρνιόληρα, γιατί ύστερα από λίγο λιγότερο από μισή ώρα, βρέθηκα στο χωριό μου, κόκκινος φωτιά και πνιγμένος στην ιδρώτα, χωρίς να θυμούμαι τίποτε, όλοσδιόλου τίποτε από τον δρόμο, που είχα κάνει. “Αν πώ ότι το δρόμο διάστημα από την Ζήτσα στο χωριό μου τώχαινα για ένα τέταρτο της ώρας δεν θα είπω ψέμα. “Αν είταν Μαροαθόνιος χωρίς άλλο θάπαιρα το βραβείο.

Βλέποντάς με ή μάνα μου έτοι κόκκινον κι’ ιδρωμένον ξεφώνησε τρομαγμένη:

— Τ’ έπαδες ψυχή μου κι’ ήρδες έτσι.

Της είπα τι μού είχε τρέξει, κι’ αυτή μώδωκε, δίνω, καταρόμενη τον δάσκαλο τον Κατσάνο, μ’ άλλαξε, με έφογγρισε και μού δωσε να φάγω, αλλά ροβόνιαν πως θα τώχαινε ο πατέρας μου το πράγμα, που έλειπε σ’ ένα γειτονικό χωριό. “Υστερα από δυο-τρεις ώρες άναγγέλλθηκε από κάποιον ύπρητή μας ο έρχομός του πατέρα μου. “Η πρώτη μου δουλειά ήταν να κορυτώ σ’ ένα άποκέντρο δομάτιο, ως πώ να τού τα φέρη με τρόπο ή μάνα μου, τώς ήρθε και τι μού έστρεξε με τον δάσκαλο τον Κατσάνο. “Ο πατέρας μου είταν ένας άνδρας ός όν τον πλημμυρισμένο το ποτάμι. “Αν τώχαινε στες καλές του δεν θρίονταν καλύτερος άνδρας.

“Αν τώχαινε στες καλές του, το καλύτερο είναι να κορυτή κανείς από την όργη του που δεν είχε βρια. “Ευτυχώς εκείνη την στιγμήν που τού άνήγγειλε ή μάνα μου τον έρχομό μου, είταν στες καλές του, κι’ ήμα ήκουσε ότι ο δάσκαλος ο Κατσάνος τώχαινε να με δειξη κι’ εγώ δεν στάθηκα, και τα λοιπά, φρόναξε:

— “Αν στέκονταν να τον δειξη εκείνος ο παλιοδάσκαλος, πόνε ντυμένος σαν “Οθριός, δεν θα τον έμαθα μέσα. Θα τον έστειλα πίσω στην Ζήτσα για να τον έναδείξη.

Χαράς ευαγγέλια. “Ακούοντας εγώ αυτά τα λόγια του πατέρα μου, πετάχτηκα στην άγκαλιά του και με ροφήξε στα φιλήματα.

Το φέριμο του πατέρα μου μ’ έγκάρδιωσε πολύ ότι θα δάναμε τελεία και παύλα σ’ ένα θεματιόμα τα γράμματα, κι’ είταν πέρα να κοιμηθώ το βράδυ χαρούμενος, στην άγκαλιά της μάνας μου, έκανα τον άπολογισμό τού μαθητικού μου βίου, κι’ ήρθε ότι έμαθα “Οχτώχι και Φαλτήρι κι’ ήτι χρειάζονταν για να έπιπρετέτω τον πατά στην λειτουργία ώστε να γείνω Άναγνώστης που δεν είχα καμμία όφρεια, ούτε μώκαμε καμμία εύχαριστηση, και τα “Δημοτικά “Άσματα την έφυλλάδα του Μεγάλου Αλεξάνδρου” τες “Πανουργίες του Μπεριόλδου” την “Βαβυλωνία” και τον “Ναστραντίν Χότζα”.

Τολλάχιστον ο “άγραμματος” και το “έτίλο το άπελκνησι” ο Παπ’ Άντριās μ’ έμαθε άνάγνωση και γραφή, και να έπιπρετέτω τον λειτουργόν τον πατά εγώ ο Κατσάνος δεν μ’ έμαθε τίποτε. Αηρόνησα. Μ’ έμαθε ότι τα δημοτικά άουατα, που τα έδαίνασε και τα θανμάζει όλος ο κόσμος, δεν έπρεπε να διαβάωνται από τα σκολαδωμένα “Ελληνόπουλα.

“Η βόσις του βουλι, λαοάποτελείται από χοιροδοσκούς ότινες άνέχονται σε 300 χιλ. οικογενείας. “Ο δέ έθνικός ήρος των Βουλγάρων Τεδόδε, έξυμνείται από τού Βουλγαρικού λαού, διότι εις μίαν πυρκαιά άνηφίσας τον κίνδυνον έσωσε δύο τον έππους άφήςας την ούγρον του και τα τέκνα του να γείνουν παρναλόμα τού πυρός.

H ΠΡΗΓΚΗΠΕΣΣΑ ΚΑΙ Η ΠΑΣΤΕΣ

“Η παλαιά ιστορία της Γαλλίδος πριγκιπισσής, ήτης άκούσασα ότι ο λαός έλκοκτονούσε για ψωμί, ήρώτησε: “Και πως δεν τρών πάστες;” είνε άλήθως χαρακτηριστική της διανοητικότητας των βασιλικών προσώπων. Μία από τας “Αγγλίδας πριγκιπισσας είχαν έπισκεφθή πρό λίγου καιρού κάποιον άστυον όφρανών νεανίδων, άριστοκρατικής καταγωγής. “Η Α. Β. “Υψηλότης ίδουσα μίαν νεάνιδα έτοιμάζουσαν τήν βαλίτσαν της, προτού άναχωρήση διά τήν έξοχην,

— “Ω, μά πως δεν βάσει τήν ύπρητέριά της να κάμη αυτή τη δουλειά;” είπεν.

ΛΙΑΤΙ ΑΦΗΣΕ ΤΗΝ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΝ ΤΟΥ ΕΙΣ ΤΑΣ ΥΠΗΡΕΤΙΑΣ

Πρό τινων εβδομάδων ένας από τούς καλλιτέρους “Αγγλους ιατρούς άπέθανεν, άρίστων μεγάλην περιουσίαν. Διά της διαθήκης του έληροδότης μεγάλο ποσόν διά τήν κατασκευή οικιών διά γηραιάς ύπρητείας, έδίδουσε δε ότι το έπραξεν αυτό ως άναγνώριση της θαυμαστής άφοσίωσης που άντελήφθη με τα μάτια του κατά τας έπισκέψεις που έκανεν εις τούς άρρώστους.

“Όταν άνέφερα το γεγονός αυτό εις κάποιαν κυρίαν του σπουδού, έξάφως τά μουτά της, και μού είπεν ότι αυτή δεν άντελήφθη ποτέ καμμίαν ιδιαιτέραν άφοσίωσιν.

— “Επισκέφθητε άρά—γε πότε κανένα σπύτι, όταν το έχει πλήξη καμμία μεγάλη συμφορά; τήν ήρώτησα.

Μού άπάντησεν ότι άλήθεια δεν είχαν έπισκεφθή. Ποτέ δεν θά άπεφάσιζε να εισέλθι εις ένα σπύτι που θά εύρισκε εις τωαύτην περιστάσει. “Αλλ’ ο γέρο—ιατρός έπ’ ήτη πολλά έγνώριζε συχνά τις σπύτια που τα έσοκωτιάζει ή θλίψις, και τα βλέμματά του είχαν εισδύσει εις το σκοτάδι που έσκέπαζε πράγματα κάθε άλλο παρά χαρούα, και είδε θαυμαστήν άφοσίωσιν ύπρητον άποθυσίαν, άγάπην και συμπάθειαν. “Η κυρία που έπισκέπτετο τά σπύτια αυτά μόνον όταν τά πράγματα ήσαν καλά, δεν άντελήφθη τίποτε από αυτά. “Εβλεπε τον κόσμο μόνον εις τήν έντυλίαν του, τον καιρόν άκριβώς που είνε πολύ όλίγον συμπαιθικός.

H ΠΑΙΣΙΟΝΟΨΗΦΙΑ ΝΙΚΑ

“Ο Σοφοφής προσήχη ένδομον του Πταισματοδικείου διά να δώση λόγον διά κάποιαν μικροκλήπην.

“Ο δικαστής, άφού ήκουσε τας καταθέσεις δύο μαρτύρων, όστινες έλεγον ότι είδον τον Σοφοφώνην που έκλεψε τά πράγματα, είπε:

— Λοιπόν, Σοφοφώνη, φρόνιμί είνε ένοχος.

— Και ποι βασίζεσαι, κύριε δικαστή μου, κι’ έχεις αυτή τήν ιδέα;

— Αυτόν είνε ός λένε πως σε είδαν που τάκλεψες.

— Αυτό είνε όλο; ήρώτησεν έκαμνος ο Σοφοφώνης. Μά, άφέντη μου, εγώ να σου φέρω διακόσιους νομάτους να όρκιστούν πως δε με είδαν να τέ πάρο.

EΙΧΕ ΔΙΚΗΟ Ο ΜΠΑΡΜΠΙΑ - ΣΤΑΜΑΤΗΣ

“Ενας ταφιματικός διερχόμενος από κάποιον δρομίσκον του χωριού του είδε ένα χωρικόν, γνωστόν διά τήν μαγκούριάν του, που άσπαζε τον σιτοβολώνον του με μίαν δορυόταν που είχε πολύ διάγες τρύχες.

— Καλήμερα μάστορα Σταμάτη, τού κώνει. Δουλεύει; Μά, βρε άνδρασε τού Θεού, πως δεν παίρνεις μιά δορυότα με περισσότερες τρύχες;

— Και για τού λόγου; άφέντη μου, ήρώτησεν άδω ο χωρικός.

— Για τού λόγου; άπεκλήθη ο ταφιματικός. “Αν είχες δορυότα με περισσότερες τρύχες, θάκανε διπλή δουλειά.

— “Αλήθεια, άφέντη μου, είπεν άρά ο χωρικός. Μά βλέπεις, άφέντη μου, δεν έχω διπλή δουλειά να κάμη.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κυρίους, Κυρίους,

— “Ιωάννη Μ. Μιχόπουλον. Κατενήσιον. Τότε μόνον δυνάμεθα να προσθέσωμεν τούς ψήφους όταν ο Κος Παπαλουκάς μās στείλη τού ψηφοδέλιον. Γραφόμενα σας έλήφθησαν ύπ’ όφιν. Λογαριασμόν 27ου και 28ου έλάδωμεν.

— Πόνον Σοφοφώνη. Διεγράφητε πρό πολλού. Κε Σοφοφώνη κατόπιν τής γνωστής έπιστολής σας.

— “Ιωάννη Κοντογεωργόπουλον. Δεν δυνάμεθα να συμμορφωθώμεν με τά γραφόμενα σας διά να παραδειγματισθώτε.

— Ι. Καρτάλην. “Ο Κος Σοφοφώνης παρατήρη πρό πολλού της ύποψηφότητός του.

— “Αλ. Μαραγάνην. “Ενεγράφητε από το 82ον μέχρι του 35ου. “Αποτέλεσματα λαχείων Συλλόγου Κορινθίου ζητήσατε έκείθεν.

— Ι. Σ. Παπαμηνιόπουλον Πειραιά. Δυνάμεθα να τού δημοσιεύσωμεν άντι 4 δραχμών.

— “Ο κ. “Εμμ. Καρελλάς πρόεδρος παραστήματος “Ελαφιασίου Μουσίου διατίθεται εις τον ύποψηφιόν “Αφισκοκράστον κ. Β. Λαμποτιτιάδην 205 ψήφους άποστέλλωμεν εις τήν έπαισιν.

— “Ιωάννη Φλαμπουράνην, “Ενταύθα. Περάστε από τά Γραφεία μας και ζητήσατε τον άρισταντάτην της “ΕΝ. Γενείας σχετικώς με τας προτάσεις σας περί καθιερώσεως νέας στήλης διά τούς μαθητάς.

— “Θάνον Ι. Ρουσσόπουλον, “Ενταύθα. Στείλατε. “Ο,τι έγκυβή θά τού δημοσιεύσωμεν εύχαρίστος.

— Είδατε τήν σημερινήν προσφοράν της “ΕΝ. Γενείας εις ψήφους διά τούς ύποψηφίους; Διαβάσατε τήν “Τελευταίαν Στιγμήν και έγγραψατε με ριζούς συνδρομητάς διά να εκλεγώτε.

— Στείλατε πάντοτε τήν γνώμην σας διά τού περιοδικόν μας. Αι καλλιτέρια γνώμαι θά δημοσιεύωνται.

— “Η άνταλλαγή λευκωμάτων της “Κυριακής” ήρτισε. Πέστε το εις όλους τούς φίλους σας.

ΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΕΙΝΕ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΟΙ;

Εις κάποιαν άπογευματινήν εις τήν όποιαν ήμουν και εγώ κλεισμένος της ποράλλης ήγέρθη το ζήτημα αν οι βασιλείς είνε φιλάνθρωποι. Μία κυρία που έγκωρριζε, διότι είχε ήσει εις τά άνάτορα καθ’ όλον τον μαζόν της όιον, έκανε όρκον ότι δεν είνε. “Η μόνη έξαιρεσις τού κανόνος κατ’ αυτήν ήτο ο άποθανών άδελφός τού βασιλέως της “Αγγλίας, δούς τού Κλαίρενς. Χαϊδεμμένοι από τήν κοίτην των, αν και έξ άλλου φέροντες βαθύτατον το αίσθημα της εθδότης, μένον παιδιά καθ’ όλην τήν γραμμήν.

ΤΙ ΕΜΑΘΕ ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

“Ενα παιδάκι έπηρε να περάση μερικες ήμέρες με τή μητέρα του στην έξοχή.

“Απ’ τον άγέρα της έξοχής είχε παχύνει, έγεινεν ήλιοκαής και άπέκρησεν άσχετήν πείραν της άναστακής ζωής.

Μία μέρα ο γεωργός, ο όποιος επέβλεπε πάντοτε τού παιδι, είπεν εις τήν μητέρα του με χαμόγελο:

— Ρωτήσα τον υιόν σας γιατί έκρυψε δυο αυγά μέσα στο σταύλο;

Και ή μητέρα του τον έρώτησε μόλις της έδόθη ή ενταρία.

— Τι έκαμες τά αυγά παιδάκι μου, που έπήρες από τον άρνιόνα;

— Τά έκρυφα στο σταύλο.

— Και γιατί;

— “Ε, δεν καταλαβαίνεις, μαμά; “Όταν τά αυγά γενούν κόμπες μέσα στον άρνιόνα, νομίζω ότι μέσα στο σταύλο θά γενήσουν... αλόγωνα.

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ

ΥΠΟ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΑΡΙΣΤ. ΤΣΙΦΛΑΚΟΥ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΑΡΟΝ

Με μεγάλην μεγαλοπρέπεια και ἐπισημότητα τελείται κατ' ἔτος τὴν 15ην Ἀυγούστου πανήγυρις εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἐκατονταπυλίωνος. Ὁ ναὸς οὗτος εἶνε ὁ μεγαλύτερος ἐν Ἑλλάδι Βυζαντινὸς ναός. Ἡ ἱστορία τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ ναοῦ ἔχει ὡς ἑξῆς. Ὅτε ἡ Ἀγία Ἐλένη περιώδευε πρὸς ἀνέυρεσιν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ τὸ πλοῖον ἠγαγάρη ἀπὸ τὴν τρικυμίαν νὰ προσαρμολῇ εἰς τὸν λιμένα τῆς Πάρου. Εἰς τὴν νῆσον ὤψετο κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκεῖνην μὴ πρὸς ναὸς εἰς τὸν ὅποιον ἀρῶν ἦλθε ἡ Ἀγία Ἐλένη προσυγκρίθη εἰς τὴν Θεοτόκον νὰ τὴν δοῇ τὴν ἀνέυρεσιν τοῦ ζητουμένου Τιμίου Σταυροῦ καὶ ὑποσχέθη διὰ τὴν ἀνεύρεσιν μεγαλοπρεπῆ ναὸν ἐν ὀνόματι τῆς Θεοτόκου. Πράγμα τι ὅταν ἐξεπληρώθη ἡ ἐπιθυμία τῆς Ἀγίας Ἐλένης δὲν ἐλησμόνησεν αὐτὴ τὴν ὑπόσχεσιν τῆς ταύτης ἀφῆκε τὴν ἐπιτολήν εἰς τοὺς κατόπιν τῆς αὐτοκράτειρας. Ὁ Ἰουστινιανὸς ἀνέθεσε εἰς ἕνα μαθητὴν τῶν ἀρχιεπισκόπων τῆς Ἀγίας Σοφίας τὴν ἀνέγερσιν τοῦ ἐν λόγῳ ναοῦ.

Ὅταν ὁ μαθητὴς ἐτελείωσε τὸ ἔργον του, προσεκάλεσε τὸν διδασκαλὸν του νὰ τὸ ἰδῇ. Ὁ διδασκαλὸς εὐχρὸν τὸ ἔργον τοῦ μαθητοῦ του ὑπέδειξε καὶ τὸν ἰδὼν τὸν ἀόρατον ἐργῶν τὸν ἐξηλοτήρησε καὶ ἀπεράσισε νὰ τὸν ἐξοτιώσῃ.

Ζήτησας λοιπὸν ὅπως ἐπισκεφθῶσιν καὶ τὰ κωδωνοστάσια τοῦ ναοῦ, κατέστρωσε τὸ σκεδίδιον τῆς ἐξουσιώσεως τοῦ μαθητοῦ του. Ὁ μαθητὴς ἐπορευομένης καὶ μετ' ὀλίγον διδασκαλὸς καὶ μαθητὴς ἐδύναστον εἰς τὸ κοινωσιάνειον.

Ὁ διδασκαλὸς διὰ μιᾶς ἀποτόμου ὠδήσεως τὸν ἐξήγαγε εἰς τὴν μαρμαρῶνιν ἀλλήν, ὅπου συνετρίβη. Ἀλλὰ τὴν στιγμήν κατὰ τὴν ὁποίαν ἐκίπτετο ἠθέλησε νὰ στριγνῇ κἀπὸ καὶ ἔλαβε ταχέως τὴν χεῖρα τοῦ διδασκαλοῦ ὅστις παρεστῆθη μετ' αὐτοῦ καὶ κατεστρεβίθησαν ἀμφότεροι.

Ὁ ἐπισκοπὴς ἐὰν παρατηρήσῃ τὴν ἐξωστρικὴν μεγάλην πύλιν τοῦ ναοῦ θὰ ἴδῃ δύο ἀνά γλυφα παριστάμενα δεξιὰ μὲν τὸν διδασκαλὸν ἀριστερὰ δὲ τὸν μαθητὴν.

Μόνος ὁ ναὸς ἔχει 100 πύλας ἐξ οὗ καὶ τὸ ὄνομα «Ἐκατονταπυλίαν». Πέριξ τοῦ ναοῦ ὑπάρχουν 150 κελλία τὰ ὅποια τίθενται δωρεάν εἰς τὴν διαθεσὴν τῶν προσκυνητῶν. Τὰ μέλη τοῦ Συνδράμου Παρίου ἡ «Ἐκατονταπυλίαν» δὲν φεῖονται κἀπὸν ὅπως εὐχαιριστῶσιν τοὺς προσκυνητάς.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΗΝΟΝ

Ἐπίσης καὶ εἰς τὴν Τήνον σὺνεται εἰκὼν τῆς Θεοτόκου ζωγραφισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου Λουκᾶ καὶ εὐρεθεῖσα ἐν Τήνῳ τῷ 1823. Ἡ εἰκὼν αὕτη εἶνε εἰς ὅλους γνωστὴ ἰδίως μετὰ τὸ θαῦμα τῆς Παναγίας πρὸς διδασκίαν τοῦ λαοῦ καὶ βασιλείας μας. Εἰς τὸν τόπον εἰς τὴν διαθεσὴν τῶν προσκυνητῶν. Τὰ μέλη τοῦ Συνδράμου Παρίου ἡ «Ἐκατονταπυλίαν» δὲν φεῖονται κἀπὸν ὅπως εὐχαιριστῶσιν τοὺς προσκυνητάς.

πῆτας, ὁμοῖα κλπ.

Ἐπίσης μεταβαίνουν εἰς Τήνον κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐορτῆς πολεμικὰ πλοία.

Ἀρῶν τὴν πρωίαν πάλιν εἰς τὴν ἐκκλησίαν δέησις, ὁ ἀρχιεπίσκοπος ἐξέρχεται ἀπὸ τὴν μεγάλην θύραν κρατὶ τὴν εἰκὼνα.

Κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς κλήσεως εἶνε ἐξηλωμένοι οἱ διάφοροι ἀσθενεῖς. Μετ' ὀλίγον ὁ ἀρχιεπίσκοπος κατέλθεται τὴν κλίμακα βασιλεύοντος ἀπὸ δύο ἀξιωματικῶν καὶ παρὰ τοὺς ἀσθενεῖς κρατὶ τὴν εἰκὼνα.

Κατόπιν ἡ πομπὴ φθάνει εἰς τὴν πλατεῖαν ὅπου ἀνέχονται οἱ ἐπισκοπὴ μετὰ τοῦ ἐπισκόπου καὶ ἱερέων εἰς τὴν ἐξέδραν καὶ ψάλλεται δοξολογία ἀκολουθουμένη ἀπὸ τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας λόγον τὸν ὅποιον ἐκφωνεῖ ὁ ἀρχιεπίσκοπος Τήνου, Ἀνδρόν, Σύρον. Κατὰ τὴν ὥραν τῆς δοξολογίας ἀπὸ τῆς πέριξ οἰκίας πλῆθος κόσμου παρακολουθεῖ αὐτήν.

Πολλὰ θαύματα γίνονται κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΜΟΡΙΟΝ

Ἐξώχως ὁραία καὶ μεγαλοπρεπὴς εἶνε ἡ πανήγυρις ἡ ὁποία τελείται κατ' ἔτος τὴν 15ην Ἀυγούστου εἰς τὴν πόλιν τῆς Χοροβιτισίας τῆς νήσου Ἀμορίου.

Ἡ πόλις αὕτη εἶνε ἀρχαϊκὴ καὶ κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ αυτοκράτορος τοῦ Βυζαντινοῦ Ἀλεξίου τοῦ Κοινητοῦ, κεῖται δὲ ἐπὶ ὄρει ὀψηλοῦ τῶν δυτικῶν παραλλίων τῆς νήσου Ἀμορίου, κομψή, μεγαλοπρεπὴς, καὶ λευκή, εἶνε θαυμαστὴ κατὰ τὴν ἀντιστάσιν πρὸς τὸ μέρος ἀκροῦ τὸν Κικλάδων.

Ἐορτάζει δὲ τὸν Δεκαπενταύγουστον ὁποῖο συγκροτεῖται οἱ περισσότεροι τῶν κατοίκων τῆς Ἀμορίου καὶ πολλοὶ ἐκ τῶν πλησίον νήσων Θήρας, Νέζου κλπ.

Διὰ τὴν ἀπολαύσιν καὶ τὴν πανήγυριν τῆς μονῆς Χοροβιτισίας εἰς τὸν ναὸν τῆς ὁποίας σὺνεται καὶ ἡ εἰκὼν τῆς Θεοτόκου ζωγραφισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀλεξίου τοῦ Κοινητοῦ, πρέπει τὰ παρακολουθῆσαι τὴν λιτανεῖαν τῶν προσκυνητῶν, οἵτινες ἐκ τῆς ἐποπείας τῆς παραμονῆς ἀπεύδουν ἐκεῖ ὑπὸ τὴν ὁδόν καὶ τὰ ἐξωκίτια ἀφῆλται τῆς νυκτὸς ἀπὸ τὴν πρωτεύουσαν τῆς νήσου Χώραν, τὴν κομπολίαν Λουμάδια καὶ τὰ λοιπὰ χωρία τῆς Ἀμορίου.

Ἐπὶ τούτου πρέπει νὰ ἀπολαύσῃ τὸ θέαμα τῆς εἰς τὴν βραχὴν παραλλίαν τῆς μονῆς γραφικότητος ἀποδιδάσκουσας τῶν λοιπῶν προσκυνητῶν.

Κατὰ τὴν πανήγυριν ταύτην ὁ ἐσπερινὸς καὶ ἡ λειτουργία ψάλλονται λαμπρότατα. Ὁ ἡρώμενος τῆς μονῆς καὶ οἱ μοναχοὶ μοιράζονται εἰς τοὺς προσκυνητὰς σταφύλια καὶ ῥυζα ἐκλεκτὰ ἐκ τῶν κτημάτων τῆς μονῆς. Οἱ εὐσεβεστέροι δὲ τῶν Ἀμοργίνων δὲν ἱσχύονται σταφύλια πρὸς τῆς ἡμέρας αὐτῆς διὰ τὰ κάμουν ἀρχὴν μετὰ τὴν σταφύλια τῆς Παναγίας.

Χωρὶς ὑπὸ τοὺς ἴχνους ἐγγράφων ὁργάνων, ὁμοῖα καὶ ἐπικέντρους εἰς τὰ πέριξ τῆς μονῆς ἐξακολουθοῦν κατ' ὅλην τὴν ἡμέραν.

Περὶ τὸ ἐσπέρας αἱ προσκυνηταὶ παρθενοὶ τῆς Ἀμορίου προεβήσαν ἐν ὁδοῖς μέχρι τῆς θαλάσσης τοὺς ἄλλους νησιώτας προσκυνητάς, ἐνῶ ἀπὸ τὰς πέριξ οἱ ἄνδρες πυροβολοῦν τιμητικῶς ἀποτελοῦντες ἕνα θαυμάσιον σύνολον καθὼς ἀποχαιρετοῦν τοὺς φεύγοντας προσκυνητάς.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΗΠΕΙΡΟΝ

Μεταξὺ τῶν χωρίων Κοσοβίτης, Κουρεμαδίου καὶ Λαβδάρης κεῖται μικρὰ μονὴ εἰς

μνήμην τῆς Θεοτόκου τελοῦσα κατ' ἔτος τὴν 15ην Ἀυγούστου πανήγυριν. Ἡ μονὴ αὕτη ἐκτίσθη κατὰ τὸν ὄρειον αἰῶνα. μ. Χ. κατὰ σωζομένην χρονολογίαν. Ἡ ἱστορία τῆς ἔχει ὡς ἑξῆς.

Κάποιος χωρικός τῶν περιχώρων εἶδε εἰς τὸν ὕπνον τοῦ τῆς Θεοτόκου, ἡ ὁποία τοῦ ἔδειξε τὸ μέρος εἰς τὸ ὅποιον εὕρισκετο ἡ εἰκὼν. Τὴν πρωίαν ὁ χωρικός μεταβὰς εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο ἔσκαψε καὶ εὗρε τὴν ἁγίαν εἰκὼνα τὴν ὁποίαν καὶ παρέλαβε εἰς τὴν οἰκίαν του.

Ἀλλὰ τὴν ἐπομένην τὸ πρωὶ ἡ εἰκὼν ἔβρενε ἄφνω. Ἐκπληκτὸς ὁ χωρικός μετέβη εἰς τὸ μέρος τῆς ἀνασκαφῆς καὶ εὗρε πάλιν τὴν εἰκὼνα ἐκεῖ. Ὁ χωρικός μετέβη εἰς τὸ πλῆθος χωρίων καὶ διηγήθη τὸ συμβῆναι. Τότε ἀπεφασίσθη νὰ ἐρευνῇ τὸν ναὸν εἰς τὸ μέρος τῆς ἀνευρέσεως τῆς ἁγίας εἰκόνος, μετὰ τὴν συνδρομὴν δὲ κάποιου Χριστοδοῦλου προκρίτου τότε εἰς τὸ παρὰ τὴν Μαριούπολιν τῆς Κοσοβίτης χωρίου τοῦ ὁποίου σὺνεται μόνον τὰ ἔσκαψα, ἀνέρεθθη ἡ ἱερὰ μονή, ἡ μονὴ αὕτη ἠκαλεῖται. Εἶχε ὁλοκληρῶς ἀγέλας ὄσων, προσδότηων καὶ αἰγῶν. Ἡ πανήγυρις τῆς διήρκει ἐπὶ μίαν ἑβδομάδα.

Πρὸς ἀρετῶν ὅμως ἐτὼν ἤρχισαν ὀλίγον κατ' ὀλίγον νὰ καταπίπτει ἡ ἀλλοτρεῖς ἀκμὴ τῆς. Ἐνεκα δὲ διαφόρων ἐλδορῶν τῶν Τούρκων ἡ περιουσία τῆς ἡχοῖας νὰ μικραῖναι διέσπαστο ἔξω εἰς ὁδοὺς τῆς μονῆς.

ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΨΗΦΟΦΟΡΙΑΣ ΤΩΝ ΓΕΝΙΚΩΝ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΩΝ

Γενικὴ ἀντιπροσώπων εἰς τὴν «Νέαν Γενεάν» ἐξελέγησαν εἰς ἑννέα πόλεις καὶ οὐχὶ εἰς ὅσας, ὡς γέγραπται εἰς ἄλλην στήλιν, οἱ ἑξῆς:

1. ΠΑΤΡΩΝ. Ἰωάννης Α. Κατσούλης, Πρόεδρος, μετὰ ψήφους 2226. Κόμμα Φιλελευθέρων Ἀντιπροσώπων, μετὰ ψήφους 1642.

2. Ἀργους. Εὐάγγελος Σουτερόπουλος Πρόεδρος, μετὰ ψήφους 4420. Ἀδύνη Ἀντιπρόεδρος, μετὰ ψήφους 1500. Μάνος Οἰκονόμου Γραμματεὺς μετὰ ψήφους 1308.

3. Τριπόλεως. Φιλελευθέρων Πνεῦμα Πρόεδρος μετὰ ψήφους 2008.

4. Αἰγίου. Φέλιξ Φῶρ Πρόεδρος, μετὰ ψήφους 2387.

5. Πρεβέζης. Σύλλογος «Νικόπολις» Πρόεδρος μετὰ ψήφους 2532.

6. Ἰωαννίνων. Σύλλ. «Αἰματοβαρὲς Μπαζάν» Πρόεδρος μετὰ ψήφους 8439. Σύλλ. «Ζωσιμάδα» Ἀντιπρόεδρος μετὰ ψήφους 5482.

7. Καλαμῶν. Γ. Στέργιος Πρόεδρος, μετὰ ψήφους 2245. Ἀριστ. Β. Τσατσούρας, Ἀντιπρόεδρος μετὰ ψήφους 1506. Σύλλ. Μαμαρμαρῶν Βασιλῆς Γραμματεὺς μετὰ ψήφους 1024.

8. Καστορίας. Περδίκας Κ. Φίλιππος. Πρόεδρος μετὰ ψήφους 2000.

9. Ἐλευσίνος. Σύλλ. «Ἀψιλλίαν» Πρόεδρος μετὰ ψήφους 5560.

Αἱ προηγούμεναι ψηφοφορία θὰ ἐξακολουθήσονται εἰς τὰς πόλεις Πάτρας καὶ Ἰωάννινα οἱ παλαιὸι ὑποψήφιοι θὰ δύνανται νὰ στέλλουν ψηφους ὅχι πέραν τοῦ 3500 τεύχους ὅμως διὰ τὰς θέσεις γραμματέων, εἰς δὲ τὰς πόλεις Τρίπολιν, Αἰγίον, Πρεβέζαν, Καστορίαν καὶ Ἐλευσίνα διὰ τὰς θέσεις ἀντιπροέδρων καὶ γραμματέων. Ὡς γράφοντες καὶ ἄλλοι ὁ ἀντιπρόεδρος πρέπει νὰ συγκροτῶνται τοὺς ἑξῆς 1,500 ψηφους, ὁ δὲ γραμματεὺς τοὺς ἑξῆς 1000.

Μετὰ τὸ 3500 τεύχος, οἱ πρόεδροι θὰ συγκαλέσονται τὰ μέλη τῶν νέων συλλόγων, οἱ ὅποιοι θὰ καταρτισθῶν, θὰ προβῶν εἰς ἀρχαιότητας καὶ θὰ μᾶς στείλουν τὰ ἀποτελέσματα, ὅπως τοὺς στείλουν τῆς κατὰς ἀντιπροσωπείας καὶ σχετικὰς ὁδηγίας.

ΕΚΛΕΚΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

ΟΙ ΕΞΗ ΤΑΞΕΙΔΙΩΤΑΙ

(Ἐνα ροσιμιώτατο παραμῦθον ποῦ θὰ σοὺς κἀν νὰ γελᾶτε ἀπὸ τὴν ἀρχὴν μέχρι τέλους).

Μία φορὰ κ' ἕναν καιρὸ, ἦταν ἕνας ἄνθρωπος ποῦ ἤξερε ἀπ' ὅλες τῆς τέχνης. Εἶχε πᾶσι στρατιωτῆς στὸν πόλεμον καὶ εἶδε ἐκεῖ τὴν μεγάλην του δύναμιν, ἀλλ' ὅταν ὁ πόλεμος ἐτελείωσε, ἔφυγε ἀπ' τὴν πατρίδα του, γιὰ νὰ πᾶν σ' ἄλλον τόπον, νὰ κερδίσῃ τὸ ψωμί του. Μία φορὰ λοιπὸν ἔφθασε σ' ἕνα δάσος καὶ εἶδε κάποιον νὰ στέκεται ἐκεῖ, ὁ ὅποιος εἶχε ἑξαρκέσει μὲ μεγάλη εὐκολία ἔξω δένδρα. Τότε τοῦ εἶπε:

— Θέλεις νὰ γείνης ὑπὸ τὴν ἡμέραν μου καὶ νὰ με ἀκολουθήσῃς;

— Ναί, ἀπάντησεν ἐκεῖνος· ἀλλὰ πρῶτα θέλω νὰ πᾶω στὴ μητέρα μου αὐτὴ τὸ δέμα τὰ ξύλα καὶ ἐσθίωμαι τὸ δέμα μὲ τὰ ἔξω δένδρα, τὸ ἔβαλε στὸν ὄμο τοῦ καὶ ἔφυγε. Ἐπειτα ἦλθε πάλιν καὶ ἀκολούθησεν τὸν κύριον τοῦ. Ἐκεῖνος τοῦ εἶπε:

— Οἱ δύο μας πρέπει νὰ γυρίσουμε ὅλο τὸ κόμμο.

Καὶ μόλις προχώρησαν λίγο, εὕρισκον ἕναν κυνηγὸν, ποῦ καθισμένος γονατιστὰ, εἶχε βάλλει κάτω τὸ τουφέκι του καὶ ἐσκόπευε. Τότε τοῦ εἶπε ὁ κύριος:

— Ἐ, κυνηγέ, τί θέλεις νὰ σκοτώσῃς;

— Ἐκεῖνος τοῦ ἀπάντησε:

— Δὺ μίλλια ἀπ' ἐδῶ ἐπάνω στὸ κλαρὶ ἐνὸς δένδρου κάθεται μὴ μῖνα, θέλω λοιπὸν νὰ τῆς θάλω μὲ τὸ τουφέκι μου τὸ δεξιὸν τῆς μάτι.

— Ἐλα μαζί μου, τοῦ εἶπεν ὁ κύριος. Ὅταν θὰ εἴμαστε τρεῖς, θὰ μπορέσουμε νὰ γυρίσουμε ὅλον τὸν κόσμον.

Ὁ κυνηγὸς ἦταν ἔτοιμος καὶ ἔπληξε μαζί τους, καὶ ἀφοῦ ἐποχώρησαν ἔφθασαν σ' ἕνα μέρος ποῦ ἦσαν ἐπὶ ἀνεμόμυλοι, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐφύσσαν ἀέρας τὰ φτεγὰ τους δὲν γύριζαν. Ὁ κύριος καὶ οἱ δύο ὑποτάκται του, ἐποχώρησαν ἔως δύο μίλλια καὶ εἶδαν καθισμένον πάνω σ' ἕνα δένδρον ἕναν ἄνθρωπον ποῦ εἶχε κλεισθῇ μὲ τὸ δάχτυλό του τὸ ἕνα του ρουθόφι καὶ μὲ τὸ ἄλλο ἐφύσσαν.

— Τί κάνεις ἐκεῖ πάνω; τοῦ φώναξε ὁ κύριος. Ἐκεῖνος τοῦ ἀπάντησε:

— Δὺ μίλλια ἀπ' ἐδῶ εἶνε ἐπὶ ἀνεμόμυλοι, καὶ φουὸ μὲ τὴν μύτη μου γιὰ νὰ γυρίσουν τὰ φτεγὰ τους.

— Ἐλα μαζί μου, τοῦ εἶπεν ὁ κύριος. Ὅταν θὰ εἴμαστε τέσσαρες θὰ μπορέσουμε νὰ γυρίσουμε ὅλον τὸν κόσμον.

Τότε κατέβηκε ὁ κυνηγὸς ἀπὸ τὸ δένδρον καὶ τοὺς ἠκολούθησε. Ἐπειτα ἀπὸ λίγο βλέπουν ἕναν ποῦ καθότανε στὸ ἕνα του πόδι γιὰτὶ εἶχε κἀναι τὸ ἄλλο.

— Ἐ, σὺ τοῦ φώναξε ὁ κύριος γιὰτὶ ἐκοιμῆς τὸ πόδι σου;

— Εἶμαι ἕνας δρομεύς, τοῦ ἀπάντησεν ἐκεῖνος· καὶ γιὰ νὰ μὴ τρέχω πολὺ ἐκονα τὸ ἕνα μου πόδι, διότι ἂν ἔτρεχα μὲ τὰ δύο πόδια, θὰ ἔτρεχα γρηγορότερα ἀπὸ τὸν ἄνεμον.

— Ἐλα μαζί μου, τοῦ εἶπεν ὁ κύριος. Ὅταν θὰ εἴμαστε πέντε, θὰ μπορέσουμε νὰ γυρίσουμε ὅλο τὸν κόσμον.

Τότε ἐκεῖνος τοὺς ἠκολούθησε. Καὶ δὲν εἶχαν προχωρήσει πολὺ, ὅταν συναντοῦν ἕναν, ποῦ εἶχε ἕνα καπέλλο, ἀλλὰ τὸ εἶχε βάλλει τόσο στρεβλὰ, ὥστε ἔφθανε στ' αὐτὰ του. Τότε τοῦ εἶπε ὁ κύριος:

— Γιὰτὶ δὲν βάσεις ἴσια τὸ καπέλλο σου;

— Δὲν πρέπει νὰ τὸ κάνω, εἶπεν ὁ ἄλλος· γιὰτὶ ἂν τὸ βάλλω ἴσια θὰ γείνη τόσο μεγάλον κροῖ, ὥστε τὰ πούλα τοῦ οὐρανοῦ θὰ πέσουν παγώμενα στὴ γῆ.

— Ἐλα μαζί μου, τοῦ εἶπεν ὁ κύριος. Ὅταν θὰ εἴμαστε ἔξω θὰ μπορέσουμε νὰ γυρίσουμε ὅλο τὸν κόσμον.

Ἐπὶ τὴν λοιπὴν καὶ οἱ ἔξω σὲ μιὰ χώρα, τῆς ὁποίας

ποῖας ὁ βασιλεὺς εἶχε προκηρύξει στοίχημα, ὅτι, ὁποῖος τρέξει μὲ τὴν κόρη του, κρατῶν μιὰ στάμνα στὸ χέρι, καὶ πᾶν νὰ τὴν γεμίσῃ νερὸ, καὶ ἔλθῃ πρῶτος, θὰ τὴν πάρῃ γυναῖκά του, ὅποιος ὅμως ἐνῶστο, θὰ ἔχανε τὸ κεφάλι του. Τότε παρουσιάστηκε στὸ βασιλεῖα ὁ κύριος καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἐγὼ θὰ ἀφήσω τὸν ὑπὸ τὴν ἡμέραν μου νὰ τρέξῃ γιὰ μένα.

Ὁ βασιλεὺς τοῦ ἀπάντησε:

— Ναί, ἀλλ' ὅταν ὁ ὑπὸ τὴν ἡμέραν σου νικῇθ' ἀπ' τὴν κόρη μου στὸ τρέξιμον, θὰ χάσεται καὶ οἱ δύο τὰ κεφάλια σας.

Ὁ κύριος ἐσυμφώνησε μὲ τὸν βασιλεῖα καὶ ὁ ἄγαν ἤρχισεν. Ἐπὶ τὴν λοιπὴν ὁ Δρομεὺς μιὰ στάμνα καὶ ἡ βασιλοπούλα ἄλλη μιὰ καὶ στὸ ὁρισμένον σῆμα ἄρχισαν νὰ τρέχουν. Ἀλλ' εὐθὺς ἔξ' ἀρχῆς ὁ Δρομεὺς ἔπληξε τόσο μπροστὰ ὥστε δὲν τὸν ἔβλεπαν πλεῖ, διότι ἔτρεχε σὺν τὸν ἄνεμον. Σὲ λίγην ὥρα ἔφθασε στὸ ὁρισμένον σημεῖον, ἐγέμισεν τὴν στάμνα του μὲ νερὸ καὶ ἄρχισε νὰ γυρίσῃ πάλιν. Ἀλλὰ στὴ μέση τοῦ δρόμου τὸν ἦλθε μιὰ τέτοια κούρασις, ὥστε ἔβαλε κάτω τὴν στάμνα, ἔσπλῳθηκε κοντὰ τῆς καὶ κοιμήθηκε. Ἀκούμνησε τὸ κεφάλι του πάνω σ' ἕνα πέταλον ἀλλοῦ ποῦ θρόνηκε ἐκεῖ.

Τὴν ἰδίαν ὥρα ἡ βασιλοπούλα ποῦ κ' ἐκείνη ἔτρεχε καλὰ σὺν ἄνεμον, ἔφθασε στὸ σημεῖον, ἐγέμισεν τὴν στάμνα τῆς νερὸ καὶ ἄρχισε νὰ ἐπιστρέφῃ καὶ ἐκείνη, καὶ ὅταν εἶδε στὴ μέση τοῦ δρόμου τὸν Δρομεὺν νὰ κοιμᾶται βαθεῖα, ἐχάρηκε καὶ εἶπε:

— Ὁ ἐχθρὸς εἶνε στὰ χεῖρά μου.

Ἐπὶ τὴν λοιπὴν ὁ δρόμος τοῦ καὶ ἔτρεξε νὰ ἐπιστρέφῃ. Ὅλα λοιπὸν θὰ ἐγίνοντο, ἐὰν δὲν τὰ ἔβλεπε ὁ κύριος ἀπὸ ἕνα ὑψηλὸν μέρος ὁ Κυνηγὸς μὲ τὸ θανάτῳ τοῦ μάτι. Τότε εἶπε:

— Ἡ βασιλοπούλα δὲν πρέπει νὰ φθάσῃ πρῶτη.

Ἐπὶ τὴν λοιπὴν τοῦ καὶ ἐπυροδόγησε τόσο καλὰ, ὥστε πᾶν τὸ πέταλον πάνω εἰς τὸ ὅποιον ὁ Δρομεὺς εἶχε ἀκούμνησει τὸ κεφάλι του, χωρὶς νὰ τὸν περᾶσῃ καθόλου. Τότε ἐξήντησε ὁ Δρομεὺς, ἐπὶ τῆς πύλης, καὶ εἶδε τὴν στάμνα του ἀδειά, καὶ τὴν βασιλοπούλα νὰ τρέχῃ μακριὰ. Ἀλλὰ δὲν ἔχασε τὸ θάρος του, ἔτρεξε μὲ τὴν στάμνα πάλιν στὸ σημεῖον, τὴν ἐγέμισεν μὲ νεὸ νερὸ, καὶ δὲν εἶχαν περᾶσει δέκα λεπτὰ ποῦ ἔπερασε τὴν βασιλοπούλα καὶ ἔφθασε πρῶτος στὸ τέμα.

Ἀλλὰ ὁ βασιλεὺς δὲν ἤθελε νὰ δώσῃ στὸν κύριον τὴν κόρη του γιὰ γυναῖκα, ἂν καὶ τοῦ εἶχε κερδίσει τὸ στοίχημα. Γιὰ τοῦτο εἶπεν ὁ βασιλεὺς στὴν κόρη του:

ΠΡΟΣΚΟΠΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΟΙ ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΝΤΕΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ

ΥΠΟ ΙΣΑΒΕΛΛΑΣ ΜΩΔ ΠΗΚΟΤ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου και τέλος)

— Δεν αξίζει και τον κόπο, του είπε ο στρατιώτης. Δεν αξίζει καθόλου. Η ιστορία του συναδέλφου μου είναι πλέον ενδιαφέρουσα.

— Του συναδέλφου σας ;

— Να, του λευκότερου στρατιώτη, που είδα. Ήταν διάβολος στην τόλη. Ήτο πανταχού παρών. Τρεις ημέρες έπειτ' από την κατάληψη των προχωμάτων του 'Αλφ Μπαμπά, ήδύλησε να τρέξει να πάρη μια βόμβα που είχε πέσει πλησίον των μεταγωγικών μας και ή οποία απέτελετο από ένα τε νεκεδένιο βάσο γεμάτο καρφιά, κάθε λογής κομμάτια παλαιοσίδηρα ως και κουμπιά. Είχε βγεί από τα προχώματα προτού άκούμα προφθάσουμε έμεις να τον έρωδιόσουμε. Οπωσδήποτε έκανε καλά τη δουλειά του, άλλ' όταν επέστρεφε στα προχώματα, ένα θραύσμα οδίδος τον έτραυματίσε και τον έφριξε χάρμα. Μας φώναξε να τον αφήσουμε! έκει γιατί δεν είχε τίποτε, άλλ' εγώ κατάλαβα ότι μάς έλεγ' έτσι να να μη πάμε εκεί.

Ο στρατιώτης έσταμάτησε εδώ κι' έτριψε τα μάτια του με τα χέρια του.

— Να, ναι, είπεν ο Ντίκ. Λοιπόν ; Δε μπορούσάτε φυσικά να τον παραστήσετε έτσι.

— Όχι, απήντησεν ο στρατιώτης άργά. Ή σφαίρες έσφατταν βορρά γύρω του και δε μπορούσα να βαστάξω βλέποντας τον συναδέλφου μου σε τέτοιον κίνδυνον. Πετώχθηκα λοιπόν από το πρόχωμα κι' έτρεξα στα τέσσαρα κατεπάνω του. Τον άκουσα πού βλαστήμισε όταν με είδε, άλλ' εγώ την ίδια στιγμή τον άκουσα και τον έωρξα, στον ώμο.

Σταμάτησε πάλι και τώρα ο στρατιώτης και κίτταξε ξεχασιμένος έξω απ' το παράθυρο· άλλ' ο Ντίκ τον τράβηξε από το μανίκι.

— Ά, ναι, είπε, κιντώντας την σοβαρεμένη μορφή του προσκότου. Τι λέγαμε ; Ά, ναι. Τον έκοινα στον ώμο μου, όταν μια σφαίρα με πήρε στο πόδι και έπεσα άναίσθητος. Δε θυμάμαι τίποτ' άλλο ως τη στιγμή που ξύπνησα στο νοσοκομείο.

— Και ο συναδέλφος σας ; έψιθύρισεν ο Ντίκ. Τι άπέγινε ;

— Δεν τον ξανάειδα πλέον, είπεν ο στρατιώτης. Μία σφαίρα του έτρώθη στο κεφάλι και τον έθαψαν προτού εγώ επανέλθω εις τάς αίθήσεις μου. Έλα τώρα, παιδί μου ... σήκωσε το κεφάλι σου... Πώς κάνεις έτσι ; Άν το ήξερα δε θα σου έλεγα τίποτε.

Ο Ντίκ εννιόνταν από τους λυγμούς του και εσφόνγιζε με το μανίκι του τα δακρυσμένα του μάτια.

— Να, ναι, ήταν καλή ή ιστορία σου. Άλλά τί κόμμα ύστερα που κατόρθωσες τόσα πράγματα να σκοτωθής κι' έσεις να τραυματισθής...

— Έ, αυτό έχει ο πόλεμος.

— Μήπως θέλετε έναν έπίδεσμο ; τον έρώτησε ο Ντίκ κιντώντας το τραυματισμένο τον πόδι. Περίμενε και θα σας τον δώσω εγώ. Έχω κάποια ιδέα από πρώτες βοήθειες. Οι προσκόποι, ξέρετε, πρέπει να νανορίζουν.

Άνοιξε το γυάιο του κι' άφου έφαξε, έβγαλε από μέσα έναν έπίδεσμο κι' ένα μουκαλάκι ιώδιο.

Ο στρατιώτης κίτταξε της προετοιμασίας του με κάποια δυσπιστία.

— Δεν άμφαβάλλω ότι γνωρίζεις από πληγές, άλλα δεν άπόχει λόγος να λάβης τον κόπο. Είμαι πολύ καλά.

— Όχι, δεν είστε έντελώς καλά, είπεν ο Ντίκ με πεποίθηση. Το μέρος αυτό έχει πάθει ένα μικρό γδάρομα και θα σας βάλω λίγο ιώδιο. Κάνει καλό. Έγώ βάζω άμέσως σε κάθε κοψιά μου.

— Μα δεν πιστεύω να είνε άνάγκη, είπεν ο στρατιώτης κι' έναν μορσισμό σά νάθετε ν' αντίσταθι καθώς ο μικρός νοσοκόμος έχινε το ύγρο πάνω σ' ένα κομμάτι βαμβάκι.

Ο Ντίκ θύεω τον διάταξε.

— Τεντώστε το πόδι σας και σηκώστε το λιγάκι.

Ο στρατιώτης ύπνικωσε και ο Ντίκ, γονατιστός μπροστά του, άφου του έπλυνε προσεχτικά την πληγή, του έδεσε με τον έπίδεσμο το πόδι με μεγάλην έπιδεξιότητα. Έπειτα κρατώντας τον έπίδεσμο με το ένα του χέρι, κίτταξε όλόγυρα στο δωμάτιο σά να ζητούσε κάτι.

— Τι ζητάς ; του είπε ο στρατιώτης, συνηθισμένος να ύπομένη στη στάσι αυτή απ' τους γιαιτρούς που τον έπεριποιούντο.

— Ά, ναι. Θα σάς το άφωα τώρα, απήντησεν ο Ντίκ κι' έβγαλε μία βελόνα και κλωστή απ' το γυάιο του.

Καλά, τά κατάφερες, είπε με θαυμασμόν ο στρατιώτης. Έκαμες ποτέ ...

— Σας έστάμησα ; τον έρώτησε ο Ντίκ. Αυτοίμα πολύ...

— Δεν πειράζει, δεν πειράζει. Ένα - δυο δάχτυλα έχώθηκε ή βελόνα, απήντησεν εκείνος. Για να ιδώ. Ά, μά το Θεό, τά κατάφερες θαυμάσια.

— Να, είπεν ο Ντίκ κιντώντας τον έπίδεσμο με μετριοφρονα περηφάνεια. Πρέπει όμως ν' άναπαύσετε λιγάκι το πόδι σας τώρα.

— Με καθυπερχώρεσε, παιδάκι μου.

Ναι, και ο σάκος μένα στην κρεβατοκάμαρά μας είχε δουλάξει, λέγει ο Ντίκ.

— Να, ναι, πραγματικά, είπεν ο στρατιώτης ζοηρά.

Παίρνοντας θάρρος με την έπιτυχία του, ο Ντίκ, έξηκολούθησε.

— Και τά χαρτιά είχαν ξεχισθί από τους τοίχους, έ ;

— Όχι δά και τόσο πολύ, απήντησεν ο στρατιώτης ήσυχα. Τούλάχιστον δεν τ' θυμάμαι αυτό.

— Ά, κάποιο άλλο σάτι θα θυμήθηκα. Ένόμισα ότι ήταν το δικό σας — το δικό μας ήθελα να πώ.

— Θυμάσαι, έξηκολούθησεν ο στρατιώτης πού έπαίσαμε μαζί, κάτω από το βράχο, στη σπηλιά, πού δνομάζαμε «Σπηλιά των Πειρατών» ; Και ή Λούση έκανε τη νύχτ' πού πειρατού... Θυμάσαι ή μικρούλα Λούση ;

— Ήταν ή αδελφούλα σας — θέλω να πώ, ή αδελφούλα μας, έ ; Έπειτα έπρόσθεσε παρενθετικώς. Πρέπει να μου πητε όμως και μερικώς λεπτομέρειες.

— Η Λούση δεν ήταν αδελφή μου, είπεν ο στρατιώτης. Ήταν το άγαπητότερο πλάσμα του κόσμου και ο καλύτερος σύντροφος. Θυμάμαι πού με φώναζε «Γέρο Τόμ». Ίσως να θυμάσαι πού πηγαίναμε μαζί στο σχολείο, στην εκκλησιά...

— Και σ' όν κληματογράφο το Σαββατόβραδο, έπρόσθεσε ο Ντίκ.

Ο στρατιώτης έάνησε το κεφάλι άρνητικώς.

— Έκαμες ένα τρομερό λάθος εδώ, φίλε μου, είπεν. Δεν άπόχουν κληματογράφοι στο χωριό μας.

— Ά, είπεν ο Ντίκ.

— Καμένη Λούση, έξηκολούθησεν ο άλλος κιντώντας το παδίον έρενηνικά. Δεν πιστεύω να τ' ήξερε...

Ο Ντίκ ένδιώθηκε σε σκέψεις. Πού είχαν άκούσει κάτι λόγια πού ένθυμήθηκε τώρα ; Πετώχθηκα άμέσως από τη θέσι του γιατί τον είχε καταλάβει κάποια ιδέα. Ήθελε να 'δεδιωθί. Έπλησίασε το

κούλα. Είνε πάρα πολύ νόστιμο. Το έδοκιμάσατε ποτέ ;

— Όχι. Φάγε τα εσύ.

— Κι' έσεις ;

— Ω, εγώ θα καπνίσω την πίπα μου.

Έκάνησε ήσυχα την πίπα του, ένθ' ο Ντίκ έφαγε ένα πορτοκάλι, το καθουρδισμένο καλαμπόκι κι' έπινε ένα μουκαλάκι λεμονάδα κι' εγίόμισε το γυαλί του φουντούκια και μπισκότα.

— Έμπρός, του έλεγε ο στρατιώτης έπιδοκιμαστικώς. Μ' άρέσει να σε βλέπω.

Ο Ντίκ έάνησε το κεφάλι του.

— Όχι. Θα τά μοιρασθούμε. Δεν παίρνω άλλα αν δεν πάρετε και σεις.

Ο στρατιώτης προσεπάθησε να τον πείση άλλ' άπέτυχε κι' άμέσως ένδιώθηκε σε σιωπή, κιντώντας άφηρημένα το παδίον διά μέσου των δαχτυλιδιών του καπνού της πίπας του, ένθ' ο Ντίκ τον έντύτταζε προσεχτικά. Τέλος ο μικρός προσκόπος διέκοψε τη σιωπή λέγοντας :

— Μου φαίνεται ότι αισθάνεσθε κάπως τη μοναξιά σας, πού δεν έχει' εδω τους φίλους σας. Άν θέλετε, κάνω εγώ το φίλο σας, έναν άληθινό φίλο. Μιλάτε μου για όλα, σά να τά ξέρω κι' εγώ θα προσπαθώ να σας άπαντώ επίσης σά να τά ξέρω.

«Η μητέρα μου λέει πάντα ότι έχω μεγάλη φαντασία.

Ο στρατιώτης έχωμογέλασε κι' άφησε την πίπα του. Τον έκινέσεν ή έπιθυμία να παίξη τώρα μαζί με το μικροσκοπικό φίλο του γιατί αισθάνονταν βαθεία τη μοναξιά του πραγματικώς και ήταν λιγάκι ταραγμένος, πού δεν ήλθαν οι δικοί του να τον συναντήσουν.

— Έλα λοιπόν, φίλε μου, είπε, άμέσως. Θυμάσαι τί καλά πού περνούσαμε όταν είμαστε μικροί ;

— Θυμάσαι, είπεν ο Ντίκ λακωνικώτατα και κίτταξε το παδίον σά να ζητούσε να έμνησθί.

— Θυμάσαι το παλιό άγαπημένο μας σπινάκι, όπου έγεννηθήκαμε κι' άνατραφήκαμε μαζί ; έξηκολούθησεν ο στρατιώτης με μάτια ορεμβόδη. Θυμάμαι μάλιστα πού ή σκεπαστή είχε γύρει γιατί μία κολώνα είχε σαπίσει κι' έπεσε.

— Έλα λοιπόν, φίλε μου, είπε, άμέσως. Θυμάσαι τί καλά πού περνούσαμε όταν είμαστε μικροί ;

— Θυμάσαι, είπεν ο Ντίκ λακωνικώτατα και κίτταξε το παδίον σά να ζητούσε να έμνησθί.

— Θυμάσαι το παλιό άγαπημένο μας σπινάκι, όπου έγεννηθήκαμε κι' άνατραφήκαμε μαζί ; έξηκολούθησεν ο στρατιώτης με μάτια ορεμβόδη. Θυμάμαι μάλιστα πού ή σκεπαστή είχε γύρει γιατί μία κολώνα είχε σαπίσει κι' έπεσε.

— Έλα λοιπόν, φίλε μου, είπε, άμέσως. Θυμάσαι τί καλά πού περνούσαμε όταν είμαστε μικροί ;

— Θυμάσαι, είπεν ο Ντίκ λακωνικώτατα και κίτταξε το παδίον σά να ζητούσε να έμνησθί.

— Θυμάσαι το παλιό άγαπημένο μας σπινάκι, όπου έγεννηθήκαμε κι' άνατραφήκαμε μαζί ; έξηκολούθησεν ο στρατιώτης με μάτια ορεμβόδη. Θυμάμαι μάλιστα πού ή σκεπαστή είχε γύρει γιατί μία κολώνα είχε σαπίσει κι' έπεσε.

— Έλα λοιπόν, φίλε μου, είπε, άμέσως. Θυμάσαι τί καλά πού περνούσαμε όταν είμαστε μικροί ;

— Θυμάσαι, είπεν ο Ντίκ λακωνικώτατα και κίτταξε το παδίον σά να ζητούσε να έμνησθί.

— Θυμάσαι το παλιό άγαπημένο μας σπινάκι, όπου έγεννηθήκαμε κι' άνατραφήκαμε μαζί ; έξηκολούθησεν ο στρατιώτης με μάτια ορεμβόδη. Θυμάμαι μάλιστα πού ή σκεπαστή είχε γύρει γιατί μία κολώνα είχε σαπίσει κι' έπεσε.

— Έλα λοιπόν, φίλε μου, είπε, άμέσως. Θυμάσαι τί καλά πού περνούσαμε όταν είμαστε μικροί ;

— Θυμάσαι, είπεν ο Ντίκ λακωνικώτατα και κίτταξε το παδίον σά να ζητούσε να έμνησθί.

— Θυμάσαι το παλιό άγαπημένο μας σπινάκι, όπου έγεννηθήκαμε κι' άνατραφήκαμε μαζί ; έξηκολούθησεν ο στρατιώτης με μάτια ορεμβόδη. Θυμάμαι μάλιστα πού ή σκεπαστή είχε γύρει γιατί μία κολώνα είχε σαπίσει κι' έπεσε.

— Έλα λοιπόν, φίλε μου, είπε, άμέσως. Θυμάσαι τί καλά πού περνούσαμε όταν είμαστε μικροί ;

— Θυμάσαι, είπεν ο Ντίκ λακωνικώτατα και κίτταξε το παδίον σά να ζητούσε να έμνησθί.

— Θυμάσαι το παλιό άγαπημένο μας σπινάκι, όπου έγεννηθήκαμε κι' άνατραφήκαμε μαζί ; έξηκολούθησεν ο στρατιώτης με μάτια ορεμβόδη. Θυμάμαι μάλιστα πού ή σκεπαστή είχε γύρει γιατί μία κολώνα είχε σαπίσει κι' έπεσε.

— Έλα λοιπόν, φίλε μου, είπε, άμέσως. Θυμάσαι τί καλά πού περνούσαμε όταν είμαστε μικροί ;

— Θυμάσαι, είπεν ο Ντίκ λακωνικώτατα και κίτταξε το παδίον σά να ζητούσε να έμνησθί.

φίλο του και τού έλε :

— Πρέπει κάποιον να πάω μία στιγμή.

— Τόσο ξαφνικά ; παρετήρησεν ο στρατιώτης. Δεν είπαμε ούτε ένα κεφάλαιο από την περασμένη μας ζωή.

— Θα έπιστρέψω σε... όσο μπορώ γρηγορώτερα, είπεν ο Ντίκ με έπιδεδωτικόν τρόπο.

— Όχι, όχι, φίλε μου, είπεν ο στρατιώτης. Δε θέλω να ένοχληθής περισσότερο μ' έμένα.

— Θα έπιστρέψω, έπρόσθεσεν ο Ντίκ και έσπευσε να ξέλθη.

Ο σκοπός του ήταν να συναντήση έναν γέρο με γαλανά μάτια κι' ένα χλωμό κορίτσι.

Μέσα στής χιλιάδες του κόσμου, πού έπλημμύριζαν τους δρόμους της πόλεως εκείνη την ήμερα, θα άπαντούσε μεγάλες δυσκολίες ένα παιδί χωρίς τον ζοηρόν χαρακτήρα του Ντίκ. Η δυσκολίες όμως έκαμαν τον Ντίκ ένεργητικώτερον και άπορασιστικόν ούτως ώστε άτελεισθή σκεδόν, όταν, κατεβαίνοντας τη σκάλη, συνήντησε μπροστά του τους άνηθρούς, τους όποιους έτρεχε ν' άναζητήση.

Άμέσως έν ή έκλήξησε τον, έξέχασε τους τρώπους του.

— Γιατί έρχεσθε εδω ; Έρώτησε τρέμοντας από το φόβο μήπως χύση την ελκάρια πού του παρουνόμειναν να κάμει ένα καρόθυμο.

— Τι θέλεις να πής ; Δε σε καταλαβαίνω, είπε ο γέρος. Δεν μπορούμε να έλθουμε στο ξενοδοχείό μας χωρίς να μάς ρωτάτε διαρκώς όλοι έσεις οι μικρούλδες τί θέλουμε ;

Όλη τού ή γνωμοία πού έκαμε μαζί του πήγε στα χαμένα. Φαίνεται πώς δεν τον θυμούνταν πλέον.

— Μη είσαι τόσο άπότομος, πατέρα, του είπε το κορίτσι. Είνε ο καλύτερος προσκόπος, ο μικρούλης πού συναντήσαμε το πρωί.

— Έ, καλά, δεν πρέπει να μάς χαλάση και την άρεση. Και πολύ καλή συμβουλή μάς έδωσες, παιδί μου, τό πρωί. Τι να σου πώ ; Δεν κατορθώσαμε ούτε να πλησιάσουμε το Δημαρχείο από τον μεγάλο συνωτισμό. Ούτε κατορθώσαμε να ίδουμε έστω και έναν από τους γενναίους ήρώας μας. Κάποιος άστυφύλακας μάς έσπασε και λίγο έλειψε να πέση κάτω το κορίτσι από σπινάκι.

Ο Ντίκ, πού ως τώρα έπεριμενε να τελειώση την όμιλία του ο γέρος, έστράφη προς το κορίτσι και τό ρώτησε :

— Μήπως τον έλεγαν Τόμ ;

— Εκείνη ένοκλίνησε κι' έπειτα άμέσως έχλώμασε.

— Άκουσες τίποτε ; Μήπως έμαθες τίποτε μεφώτης διαστικά.

— Είνε εδω. Τώρα... να σας πώ... δεν είμαι βέβαιος. Φυσικά όχι. Είνε όμως έπάνω ένας τραυματίας, πού τον λένε Τόμ.

— Ω, αυτό είν' όλο ; είπε άτελεισμένο το κορίτσι. Υπάρχουν χιλιάδες άνθρωποι πού λέγονται Τόμ.

— Να, άλλα νομίζω ότι αυτός είνε, έπέμενε ο Ντίκ και ο γέρος, ο όποιος ήτο φρενός αίσιόδοξος, είπεν :

— Μου φαίνεται πώς έχει δικηο το παιδί... Έμ' προς... πάμε να ιδούμε...

Ήταν κατακόκκινος από την έξαίτη, άλλα τό κορίτσι έάνησεν άτελειστικά το κεφάλι.

— Ω, είνε περιτό. Πάμε άργότερα και τόν ρωτάμε μήπως ξέρει τίποτε για τον Τόμ. Ίσως να ή ή θέλη ο κακόμοιρος να ένοχληθί την στιγμήν αυτήν από έπισκέψεις ξένων.

Ο Ντίκ τότε της είπε με άνημπονησία :

— Άκού' εδω. Θυμάστε τη «Σπηλιά των Πειρατών», όπου έσεις κι' έκεινος...

Τό κορίτσι έχλώμασε κι' έπειτα ένοκλίνησε. Άπαίλωσε το χέρι της κι' έσεις τον όμο του παιδιού.

— Πού είνε ; Σε πού δωμάτιο ;

— Άκριβώς δεκάξ, απήντησε με έτοιμότητα. Τό κορίτσι έτρεξε πάνω κι' οι άλλοι δυο την έξηκολούθησαν. Έτρεχε στο διάδρομο με γέλοιο.

— Δεκατέσσαρα δεκαπέντε... άκριβώς με διακεκομμένη άνασπινά και χωρίς να τηρήση τον τόπο να χτυπήση πρώτα, άνοιξε και μήτρε γαμμή στο δωμάτιο άριθ. 16.

Οι άλλοι άκουσαν της φωνής της πού έλεγε με χαρά :

— «Τόμ, γέρο Τόμ» και έπειτα εις άπάντησιν :

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦΗΣ

("Ενα κάθε Πέμπτην")

Νά άποτυπώσετε την προτομήν σας επί δαχμής. Τούτο κατορθώται εάν θέσετε κατ' αρχάς την ήφην άν δαχμής εις διάλυση ύδροχού καλλον και νιτροχού δξέος ίνα ή προτομή του βασίλειος έξαφανισθί· τότε δεν έχετε άλλο να πράξετε παρά να θέσετε την δαχμην επί του προσώπου μάς φωτογραφίας ιδιώς σας άφου την περιολώσετε διά κοκινύλης. Όταν άποσπάσετε αυτήν θα ιδετε μετ, εκλήξεως την προτομήν σας επί της δαχμής. (Σημειώτεον ότι ή δαχμή πρέπει να μείνη εις την φωτογραφίαν 15 λεπτά της ώρας κατ' άνώτατον όριον). (Έπονται και άλλα).

— Ούτε να τό όνειρευθί δεν θα μπορούσε, έλεγε.

Εκείνη έγύρισε το πρόσωπό της με μάτια πού γελούσαν μέσα στα δάκρυα, και ο στρατιώτης, κρατώντας την άκμή σφιχταγκυλισμένη με τό ένα του χέρι, έτρεξε και φίλησε τον πατέρα του.

Ο γέρος κρατούσε το χέρι του παιδιού του μέσα στα δικά του και είπεν :

— Παιδί μου, παιδάκι μου.

Έτσι έμειναν και οι τρεις άγκυλισμένοι για πολλήν ώρα, γελόντες και άπειθύνοντες έρωτήσεις ή άπαντώντες ο ένας στον άλλον.

Ο Ντίκ έσπεκε στην πόρτα παραμελημένος και ξεχασιμένος. Τού ήρε σε μία στιγμή να φύγη, άλλ' έπειτα άπεφάσισε να μείνη για να λάβη κι' αυτός μέρος στη χαρά τους.

— Ω, Τόμ, άγάπη μου, είπ' εκείνη τη στιγμή το κορίτσι, πού όσον, ή πληγή σου... Πέσε να ήσυχάζεις... έπιμένον.

— Ά, δεν είνε τίποτε, της απήντησε ο Τόμ. Σ' εύχαριστώ για τη φροντίδα σου. Ένα πολύ άγαπητό παιδάκι, ένας άλτρουιστής, μου έδεσε την πληγή μ' έναν έπίδεσμο. Ήταν προσκόπος και... Ά, νά τος.

Και άμέσως έτρεξε κι' έσφιξε το χέρι του Ντίκ χωρίς να ύπάρχη κανείς ιδιαίτερος λόγος εκείνη τη στιγμή και το κορίτσι έτρεξε κοκκινίζοντας και τον φίλησε τρυφερά.

— Να, είπα, ο προσκόπος μας ένας άληθινός μάγος.

Τον έναφίλησε άν και έναντίον της αρχής της να φιλή μόνον ήλιασμένες κυρίες.

— Μά το Θεό, είσαι τρομερός, του είπε ο Τόμ.

— Φυσικά, απήντησε ο Ντίκ με ζοηρή περηφάνεια.

Δεκα λεπτά άργότερα, ο Ντίκ κατέσπινε της σκάλης, φορτωμένος το χίλια καλά πού τον έφορτωσαν κι' έξαγοταγοουδούσε.

Έμπρός. Έμπρός γενναία παιδιά της Γαλλίας προς την νίκη ή το θάνατο.

Μόλις έπεσε στο κρεβάτι του ο Ντίκ, έκεινο το βράδυ, ή μητέρα του τον παρεκάλεσε να της διηγήθι εκ νέου την ιστορίαν αυτήν. Ήταν ένδοξο σκεπασμένη με τό ενεργόν μέρος πού έλαβε το παιδί της.

Όταν της τά διηγήθι όλα έμεινε για μία στιγμή σκεπασμένη κι' έπειτα την έρώτησε :

— Μητέρα, τί θα πη... πώς το είπα ; ... ά, ναι... άι - τρι - στής ;

— Πώς το είπες ; Ά, άλτρουιστής ; Θα πη... Άλλά γιατί ρωτάς ;

— Γιατί, είπεν ο Ντίκ, αυτό μου είπεν εκείνος ο στρατιώτης πώς είμαι. Με είμαι άξιαγάπητο και άλτρουιστή.

— Ω, είπε ή μητέρα του κιντώντας τον στα μάτια. Θα πη ότι θέλεις πάντα να κάνης καλό στον άλλον.

— Αυτό ; έρώτησε ο Ντίκ άνασπινώντας με άνακούφισι. Τότε καλά... Καληνύχτα σου μαμά... Μετά παραλείπον πάντα λεπτόν ο Ντίκ έκομίωνταν ήσυχα και εύτυχισμένα.

ΤΟΝ ΜΑΚΑΡΙΤΗ...

Ο κ. Παλαιολόγος προσηυθεύεται μίαν φορεσιά ρούχα από τά Έβρώδια.

— Πώς σου φαίνονται τά καινούργια ρούχα μου ; έρωτά κάποιον.

Και έκεινος περιεργαζόμενος την ένδυμασίαν.

— Έ. Ο μακαρίτης θα ήτανε λιγάκι ψηλότερος.

ΝΙΚΟΣ Γ. ΚΑΡΕΛΛΑΣ

ΣΤΗΛΗ ΟΦΕΛΙΜΩΝ ΓΝΩΣΕΩΝ

Δήγμα σφηνός

Εάν τύχη να διηγήθι υπό σφηνός, θέσατε άμέσως επί του φορηθέντος μέρους άφθονον πετροέλιον (μαϊντανό) τετραμήμον μεταξύ δύο λίθων, όπερ άναενούτε ανά 10 λεπτά.

Πώς συγκολλώνται τ' άστροειδένα πινάκια

Λαμβάνετε 40 δράμια άσβεστον την όποιαν κα ταβέχετε διά 10 δραμίων ύδατος· άφήσατε να στε αροισθί και στεγνώσθι. Έξ αυτής κατασκευάτε τα ή κόβης ήν τόσον ακριβά πληρώνουμε εις τους δαλοπάλλας. Όταν θέλετε να συγκολλήσθι τι λαμβάνετε τεμάχιον λευκού τυρού, (φέτας) δι ζωμάνετε μετά της ρηδείσης κόνεως, έως ότου σχηματισθί είδος κορέας δι' ής συγκολλάτε τα στροιβέντα σκεύη, πα

ΑΠΟ ΔΟΥΛΕΙΑ ΣΕ ΔΟΥΛΕΙΑ Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

(Συνέχεια εκ της 4ης σελίδος)

“Αγγλος παρατηρώντας τον πειναλέον ταξιδιώτη.

— “Οχι, κύριε, ήτο ή έντιμος απάντησίς μου.

— Δέν πειράζει, είπε μέ χαμόγελο· μπορείτε νά φάτε εδώ.

— Εύχαριστώ, τού είλα υποχρεωτικά και άμέσως έκάθησα κι’ έφαγα τό καλλίτερο φαγητό πού θά μπορούσε κανείς νά κάμει μέ εβδομήντα πέντε λεπτά. Τό «Στρατιωτικό Κλόμεν», ένα ιδρυμα προσωριμμένο γιά τούς “Αγγλους στρατιώτες στό Κάιρο, μού φάνηκε σά σπίτι μου κατά την διάρκεια της εκεί διαμονής μου. “Εφυγ’ από τό Κλόμεν μόνον όσον λιγάκι παρακάτω, στόν ίδιο δρόμο, είδα την έπιγραφή «Όίκος τών Στρατιωτών», και όπου βρήκα την ίδια περιποίηση και της ίδιες τιμές. Τό νά κατηγορούν τό Κάιρο ότι είνε άκριβό, νομίζω, είνε τούλάχιστον ίσχυοφαντία. Τό βρήκα ένα από τά φθηνότερα μέρη, πού έπεσεκέφθην.

Είχαν παρέλθει ήδη δεκαοκτώ ήμέρες, από τότε πού άφίνα τόν Ρίτσαρντσον είνε την εξέδρα της Βομβάνης και καθ’ όλον τό διάστημα τούτο δέν μού είχε γράψει λέξη. Μόλις έφθασα στό Κάιρο έπεσεκέφθην τόν “Αμερικανό πρόξενο, την “Ενωσί των Χριστιανοπαίδων και τό γραφείο των κ.κ. Κούν και νίων, άφίνοντας σέ καθένα τή διεύθυνσί μου μέ οδηγίας πώς νά διευθύνουν τόν Ρίτσαρντσον σ’ έμέ αν έρχονταν και μέ ζητούσε. “Επίσης πήγαινα στό σταθμό και περίμενα όσάκις έρχονταν τράινο από τό Πόρτ Σαΐδ. Σε κάποιο απ’ αυτά έτυχε νά τόν συναντήσω.

Μόλις τό πλοίο μου είχαν απομακρυνθή από τόν λιμένα της Βομβάνης, ό Ρίτσαρντσον ανέβηκε πάνω στό “Αγγλικό φορτηγό πλοίο «Φάριγκτον». Προχώρησε προς την γέφυρα και ρώτησε τόν πλοίο-δέν μπορούσε νά τον δεχθή γιατί τό πλοίο είχε λάβει ήδη την άδεια νά φύγει τό βράδυ εκείνο στάς όκτώ. “Ο Ρίτσαρντσον τόν ηήχαρίστηκε και κατέβηκε απ’ τή γέφυρα, άλλ’ αντί νά φύγει, έρριξε της άποσκευές του σέ μιá άκρη και κρύφθηκε. “Εκεί έμεινε κρυμμένος ίσα μέ τό πρωί της επομένης, όποτε τό πλοίον είχε απομακρυνθή διακόσια μίλλια τού λιμένος. “Αμέσως πετάχθηκε στό κατάστρωμα λίγο πριν από τό πρόγευμα κι’ έσπευσε νά ειδοποίηση τόν πλοίαρχο γιά ό,τι είχε κάμει. “Ο

πλοίαρχος τόν άκουσε μέ ένα αγαθό χαμόγελο. “Αντί νά βάλει τόν Ρίτσαρντσον σέ δουλειά τόν έπεριποιήθηκε πολύ.

Τό ταξίδι τού Ρίτσαρντσον μέ τό «Φάριγκτον» υπήρξεν έντελώς διάφορο τού δικού μου μέ τό «Λεβάντζο». “Εκείνος έταξείδευσε σάν άνθρωπος πολιτισμένος. “Ο πλοίαρχος ήταν ένας θαυμάσιος τύπος φιλόξενου “Αγγλου, ένθ’ ό δεύτερος πλοίαρχος ήταν περιποιητικώτατος και τού έφέρεθη σάν καλός φίλος.

“Ο Ρίτσαρντσον είχε μιá καμπίνα σιμά μέ της καμπίνας τών άξιωματικών τού πλοίου· έτρωγε μέ τό δεύτερο προσωπικό, είχε πλήρη έλευθερία σ’ όλο τό πλοίο και περνούσε πολλές ώρες πάνω στή γέφυρα. Κατά την διάρκεια τών ταξιδιού του, χάρις είνε την καλωσύνη τών άξιωματικών, είχε μάθει νά εύρισκε τή θέσι ενός πλοίου κατά τόν πλούν τή βοήθεια τού χάρτου, έμαθε νά κυβερνά και νά δίδη διαταγές είνε τούς μηχανικούς.

Τό «Φάριγκτον» έφθασε στό Σουέζ και χωρίς νά σταματήσει διήλθε τόν “Ισθμό και έστάθμευσε στό Πόρτ Σαΐδ. “Επειδή ό Ρίτσαρντσον δέν συμπεριλαμβανέτο είνε τά χαρτιά τού πλοίου, ήτο υποχρεωμένος νά κρυφθή, ένθ’ έξετελείτο ή έπαδεύρησις υπό τών λιμενικών άρχών. Μόλις δέ έτελείωσαν όλα αυτά, αί διατυπώσεις κατέβηκε από μιάν ανεμόσκαλα, ή ή οποία ήτο κρεμασμένη είνε τά πλευρά τού πλοίου, σέ μιá βάρκα ενός “Αράπη, ή οποία τόν έφερε στην άκτή.

Νομίζω ότι ή φωνή της “Εγγύς “Ανατολής είνε «μπαξίς». Κάθε σχεδόν άνδρας, γυναίκα ή παιδί είνε την Αίγυπτον προφέρει την λέξιν αυτή χίλιες τούλάχιστον φορές την ήμέρα. Είνε την Μέμφιδα διακόσιες ψυχές μās υπεδέχθησαν φρονάζοντας έν χορψή τή λέξι «μπαξίς».

“Ετρεχαν πίσωθί μας γιά μιá όλόκληρη ώρα, μέ τά χέρια τεντωμένα, ζητώντας δεκάρες. Τή πλήθος αϊτό τών ζητιάνων ήτο ένα θέαμα πού γιά πρώτη φορά έβλεπα. “Ησαν μεταξύ αϊτών άνθρωποι διαφόρων ήλικιών. Τά παιδιά έτρεχαν μπροστά μας, οι γέροι έζητούσαν μέ ύφος σοβαρό, ένθ’ ή γυναίκες, τυλιγμένες μέσα στά κουρέλια τους άκοξίς.

Είνε την Σακάρα, όπου είδαμε ένδεκα πυραμίδες, μεταξύ τών οποίων και την περιώνυμο πυραμίδα Στέπ, έονμφωνήσαμε μέ τούς ιθαγενείς νά μās πάνε περίπατο μέ καυήλες. “Η απόστασις μέχρι τού σιδηροδρόμου ήτο δύο περίπου μίλλια, άπεφασίσαμε δέ νά διανύσωμεν την απόστασιν καθάλα είνε τά ανατολίτικα αυτά άχθοφόρα ζώα. Συνεφώνησα νά πάω καθάλα είνε μιάν αντί ενός γροσιού (είκοσιπέντε λεπτών), άλλ’ όταν βρέθηκα πά

γω μού έζήτησαν ένα σελλί. Δέν έδωσα καθόλου προσοχήν είνε τόν οδηγόν, άλλ’ εκείνος κεντούσε τό ζώο γιά νά τρέχει σκοπεύων νά μέ τρομάξει ίσως. Τό πράγμα ήτο πολύ άστείο. Τώρα άνάγκασε τό ζώο νά καλλάξη. Δέν ήξερα ότι ή γκαμήλα ήτο ικανή γιά τέτοιο πράγμα, άλλά τό έμαθα τώρα κι’ αυτό. Τό τράινο τρέχει όμαλώς σάν άμαξάκι μικρού παιδιού συγκρινόμενο μέ τά τρομερά τανανίσματα μιās καλαζούσης γκαμήλας. Δέν τρέχει βέβαια πολύ, άλλά τά δύο τρίτα της δυνάμεως της καταναλίσκονται είνε άνεβοκατεβάσματα. “Εκόλλησα πάνω στό καναδόσακκο, πού χρησίμευε γιά σέλλα κι’ ένοιωθα ότι μού είχε τρανιάξει όλα τά σκευικά. “Ο ιθαγενής έξηκολούθει νά ζητά ή ένα σελλί κεντώντας την γκαμήλα μέ ένα μυτερό κεντρί. Τό ζώο πηδούσε σά δαμονισμένο κι’ εγώ μόλις κατόρθωνα νά μένω επάνω.

“Ενα τέταρτο διήρκεσε ή δουλειά αυτή, όποτε φέροντας και τά δυό πόδια μου στή μιá πλευρά πήδησα από τή ράχι της γκαμήλας πάνω στό άμυώδες έδαφος. “Υστερα από όλα αυτά έπληρώσα ένα γρόσι. Μού φαίνεται ότι δέ βγήκα και ζημιωμένος.

Είχαμε άκούσει στό Κάιρο ότι υπήρχε κάποια “Αμερικανική παροικία είνε την “Ιερουσαλήμ, ή οποία έφιλοξενούσε τούς ταξιδιώτας. “Ετσι εγώ και ό Ρίτσαρντσον άπεφασίσαμε νά πάμε εκεί.

Σηκωνήκαμε από τό κρεβάτι μας, έδέσαμε τάς άποσκευάς μας, έπληρώσαμε τό λογαριασμό τού ξενοδοχείου και έβαδίσαμε ένα μίλλι ως τό σταθμό — όλ’ αυτά είνε διάστημα μισής ώρας — όπου έπληρωσε τό τράινο κι’ έφύγαμε από τό Κάιρο διά την Παλαιστίνη. Είνε τόν Πόρτ Σαΐδ έπεβιβάσθημεν Αίστριακού πλοίου της “Εταιρίας Λόυδ κι’ εκάθησαμε στό κατάστρωμα, έν μέσφ μερικών Γάλλων μοναχών και άλλων οι οποίοι πήγαιναν νά προσκυνήσουν την “Αγίαν Πόλιν. Μεταξύ τών άλλων ήτο κι’ ένας Αίστριακός παπάς, ό οποίος είχε μιá στίλπνη, κόκκινη και μακρότατη γενειάδα, πού έ-
 δε νά ξυρίζομαι πρό τού κοινού καθρέπτου επί τού καταστρώματος, τόν κατέλαβε, φαίνεται, άμέσως ή επιθυμία νά άπαλλαγ ή γενειάδος, πού έτρεφε τόσα χρόνια και μέ έρώτησε αν τού πολούσα τό ξυράφι μου. Τού άπήντησα άνηχητικώς, τότε δέ μέ έρώτησε αν μπορούσα νά τού τό δανείσω. Δέ μού άρεσε κι’ πολύ ή ιδέα ν’ αφήσω νά ξυρίσει άλλος τά γενεία του μέ τό ξυράφι μου, άλλά μή θέλοντας νά τρανώ άγενής, τού τό έδωσα.

(Ακολουθεί)

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΙΓΥΠΤΟΝ